XVIII. évfolyam 8. szám. Ára: 1 forint 1962. február 22.

Gerő Sándor rajza

– Hová megy, szakikám?

– Kitették a szűrömet, mert kétezer forintos selejtet csináltam. Most átmegyek a filmszakmába, ott két milliós selejtért sem csinálnak patáliát...

A protektor

Morvay Endre rajza

75 éves a dobostorta

Erdei Sándor rajza

– Érdekes, én legfeljebb egyhetesnek nézem.

Pesti tudósítónktól

A mai fiatalság rendkívül pontosan fogalmaz. Két fiatalember beszélget egy bizonyos Sárikáról:

– Te tudtad, hogy a Sárinak olyan fiatal papája van?

– Tévedsz, az csak a nevelt apja.

Nincs érzékem a humorhoz. Ezt legutóbb akkor tapasztaltam, amikor egy társaságban egy tréfáskedvű fiatalember alaposan megszégyenített. Az illető köhögött, mire megkérdeztem tőle:

– Hol fáztál meg?

– Huzatos a lépcsőházunk – válaszolta – lépcsőhurutot kaptam.

Megdermedt arckifejezéssel néztem rá, mire ő megütődve magyarázott, mint atya a kissé gyenge felfogású fiának:

– Nem érted? Nem légcsőhurut, hanem lépcsőhurut. A lépcsőházban fáztam meg, ezért lépcsőhurut...

Ekkor nevetni kezdtem, de attól félek, későn. Mindenesetre elhatároztam, hogy máskor jobban vigyázok, mert nincs kínosabb, mint humortalan ember hírébe kerülni.

Amikor az illető legközelebb bemondta a lakbérgyulladást, már harsogva kacagtam.

*

Villamosjegyet váltani nem valami különleges élmény. De amikor jön az ellenőr és ellenőrzés céljából kéri a jegyeket, az embert jóleső melegség önti el. Íme, kiálltam a tisztesség próbáját, nem vagyok hontalan, útlevél van a zsebemben, okmányaim rendben vannak, előéletem és jelenem tiszta, van tehát jövőm is. Emelt fővel adom át a jegyet, s megkönnyebbülve látom, amint az ellenőr egy kicsit beletép a jegybe, majd köszönettel visszaadja.

Jó érzés becsületesnek lenni.

Ludas Matyi megmagyarázza

Adenauer és De Gaulle csakugyan annyira szeretik egymást? És meddig?

A nászúton a fiatal asszonyka olvadozva kérdi a férjétől:

— Mindig így fogsz szeretni, boldogságom?

— Mindig így, drágám — feleli a férj. — Csak nem mindig téged.

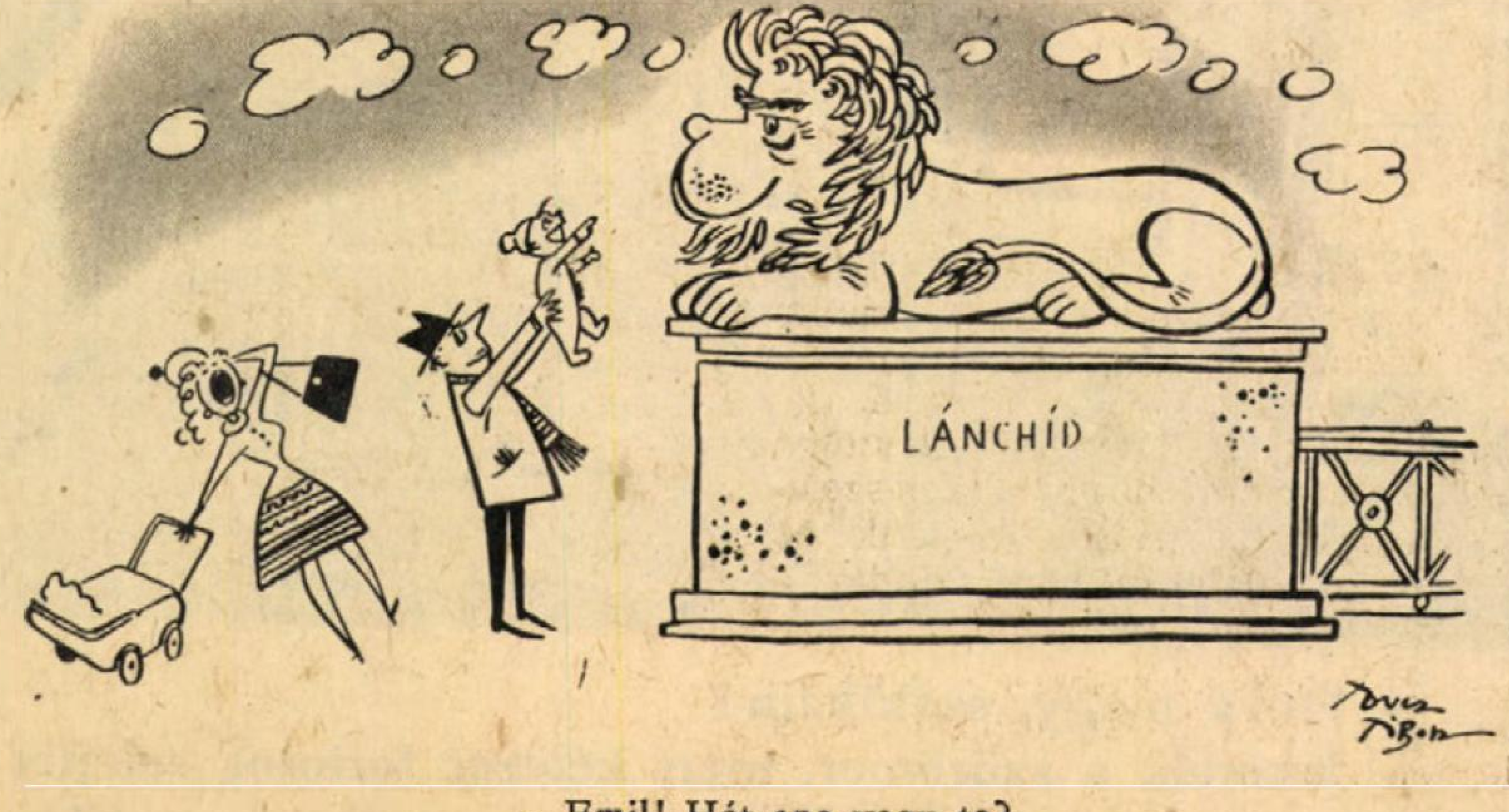
A megtért farkas

A farkas a szelíd nyulat megette.
Kétségtelenül nem volt szép e tette,
de ő jellem volt mindenek fölött,
és mint egy antik — latin vagy görög —,
vagy mint a helvét, ha valamit elvét,
önkritikát gyakorolt és verte a mellét.
Így végezte: „A rideg állapot
javul majd. Bízzanak bennem, állatok!"
„Vegetáriánus lesz tehát?" — szólt az őz.
„Ilyesmire ne számítsanak, kérem,
viszont azt megígérem,
nem leszek többé soha bősz.
Gondolom, egy birka kevesebbet szenved,
ha baráti szeretettel eszem meg.
Higgyék el, a farkasnak van szíve,
és ez gyakran jut néki eszibe.
Ezért
hogyha ebédje végéhez ért,
szívére gondol majd és evégett
önkritikával végzi az ebédet."

Darvas László

Vasárnapi séta

Toncz Tibor rajza

– Emil! Hát apa vagy te?

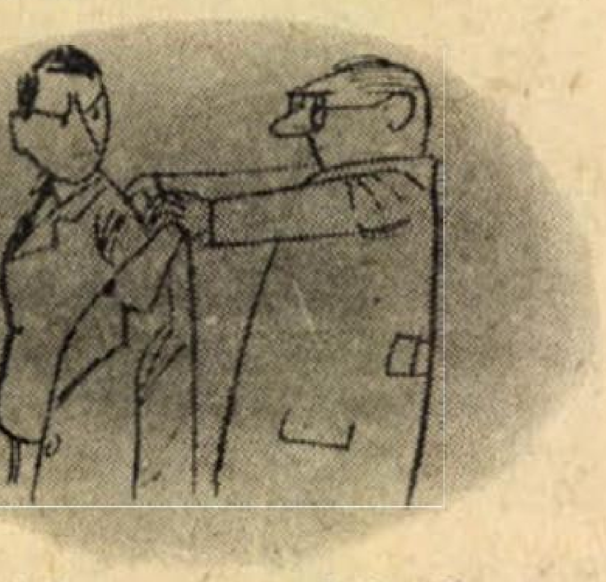
Szezonvégi Kiárusítás

A férfiruhabolt teli s teli vevőkkel. Az alkalmazottak alig győzik a kiszolgálást, egy-egy eladóra öt-hat vásárló is jut. Józsi bácsi, az üzlet legidősebb dolgozója különösen elemében van: ki sem látszik az embergyűrűből, amely körülveszi.

De most hirtelen otthagyja vevőit az öreg és az újonnan belépő 17—18 éves fiatalember elé siet. Szóhoz sem engedi jutni és máris gondjaiba veszi. A hazai konfekcióipar legremekebb darabjait akasztja le a fogasokról, dúsan bélelt télikabátokat, raglánszabású félrövideket, rágombolt bélésű műbőrkabátokat. A fiatalembernek azonban egyik sem tetszik. Már csaknem húsz mintadarab hever a pulton, és csaknem félóra telt el a válogatással. Józsi bácsi türelme is fogytán van már.

— Remélem, ez a sötétszürke krombikabát végre megfelel? — fortyan fel erélyesen.

— Nem felel meg — hangzik a konok válasz.

— Hát akkor ez a kávébarna, az elegáns prémgallérral? Ez csak jó lesz?

— Nem lesz jó — így a fiatalember.

Az öreg pár szál haja az égnek áll, homlokán vésztjósló ráncok pirosodnak. De még türtőzteti magát, felmászik a létrára, és leemel egy olasz fazonú kétsorosat.

— A legújabb divatú télikabát, cégünk reklámja — mondja. — Ez különben az utolsó leértékelt modellünk, amelyet szezonvégi áron kiárusítunk. Adjam?

A fiatalember azonban ezúttal is fejét rázza:

— Ne adja!

Józsi bácsi pulykamérgesen dobbant a lábával, látszik rajta, hogy veszedelmesen viszket a tenyere, és legszívesebben lesózna néhányat a tisztelt vevőnek, de fékezi indulatait, és csak ennyit sziszeg:

— Márpedig ez a kabát meg lesz véve!... — És erőszakkal belebújtatja a fiatalembert az olaszfazonú kétsorosba, ami úgy áll a fiún, mintha ráöntötték volna.

A boltvezető, aki eddig szótlanul figyelte a történteket, most odalép Józsi bácsihoz, és a fülébe súgja:

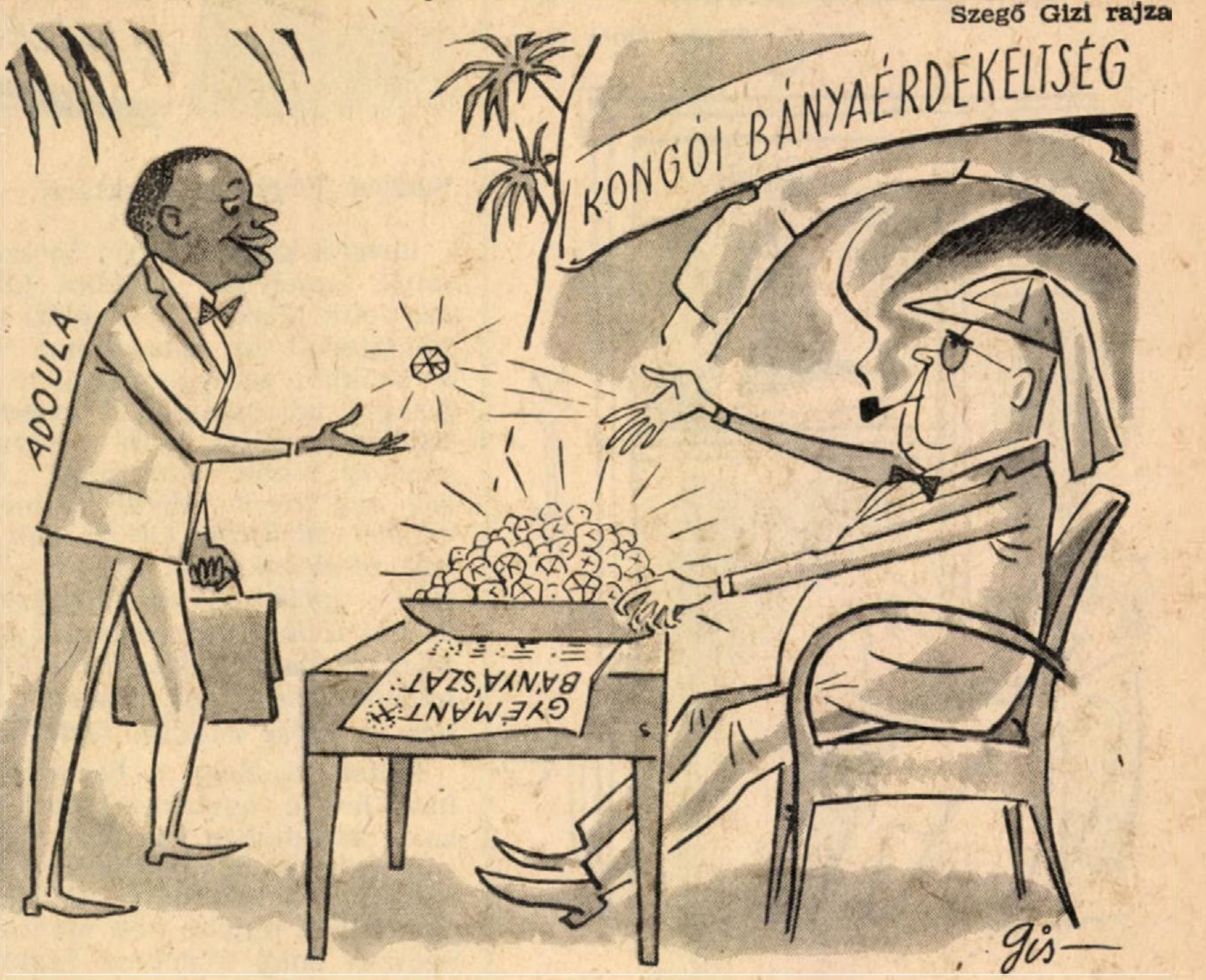
— Nehéz eset volt ez a vevő, belátom magam is. De azért helytelen dolognak tartom, hogy rákényszerítette a kabátot. Sose felejtsük el, hogy a mi üzletünkben mindig a tisztelt vevőnek van igaza!

— Csakhogy ez a tisztelt vevő — válaszolja Józsi bácsi dühösen — a tulajdon fiam!...

Herczegh Kálmán

Nyereségrészesedés

Szegő Gizi rajza

Egy humorista élete

Regény

I. fejezet

1911. szeptember 6-át írtunk. Ezen a délelőttön sápadtabban sütött a nap, és rőt faleveleket sodort a zordon őszi szél. Lobogó hajú, tiszta tekintetű ifjú állt meg az ismert élclap segédszerkesztője előtt.

— Humorista szeretnék lenni — hadarta lámpalázasan.

— Akkor hozzon, fiam, a sarki bentestől tíz deka abált szalonnát és két szép kovászos uborkát — vetett oda négy krajcárt a nagyhatalmú úr.

II. fejezettől XXXXXXXX. fejezetig

(Még sok minden történik vele.).

XXXXXXXXI. fejezet

1962. február 15-én lányai, unokái, ükunokái szomorúan állták körül az agg humoristát. Az maradék erejével cigarettára gyújtott, és elégedetten dünnyögte:

— Életem során írtam 8677 krokit és 11 342 humoreszket. Nevem már bizonyára szállóige lett, és névaláírásomat bizonyára szeretettel olvassák drága olvasóim. Ezért végrendeletemben minden vagyonomat, 106 forint és 40 fillért olvasóimra hagyok, akiknek segítségével lettem ismert nevű, népszerű humorista. Tehát írd! — fordult középső lányához. — Én, alulírott...

— Milyen írott? — érdeklődött a lány.

— Ide a nevemet írd — suttogta szelíden az aggastyán.

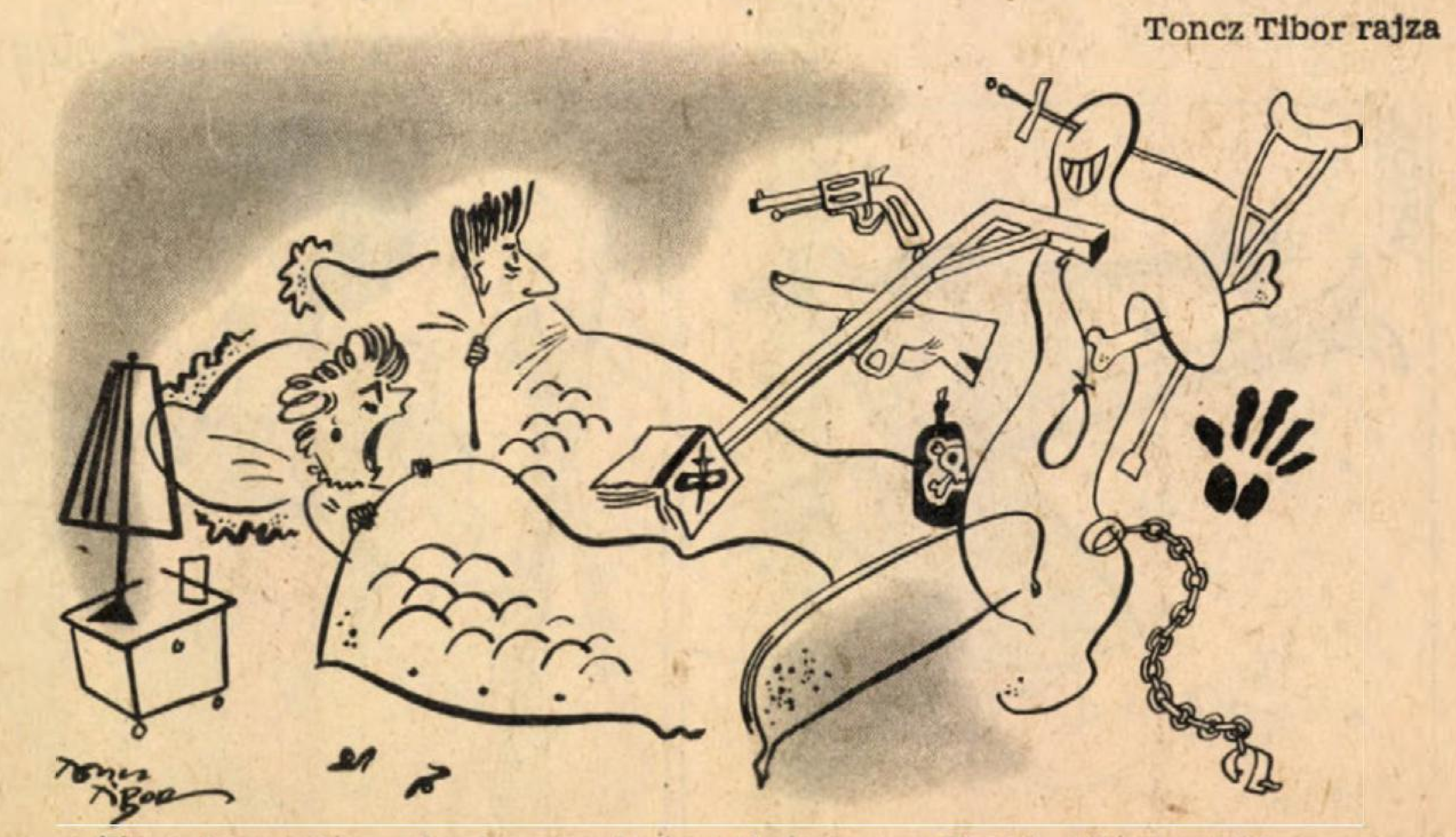
— Hogy is hívják az apát? — kérdezte kíváncsian középső gyermeke.

Az agg humorista keserűen legyintett, és megfogadta, ha még egyszer megszületik, akkor is ezt a pályát választja.

(galambos)

Éjfélt ütött a kakukkos óra

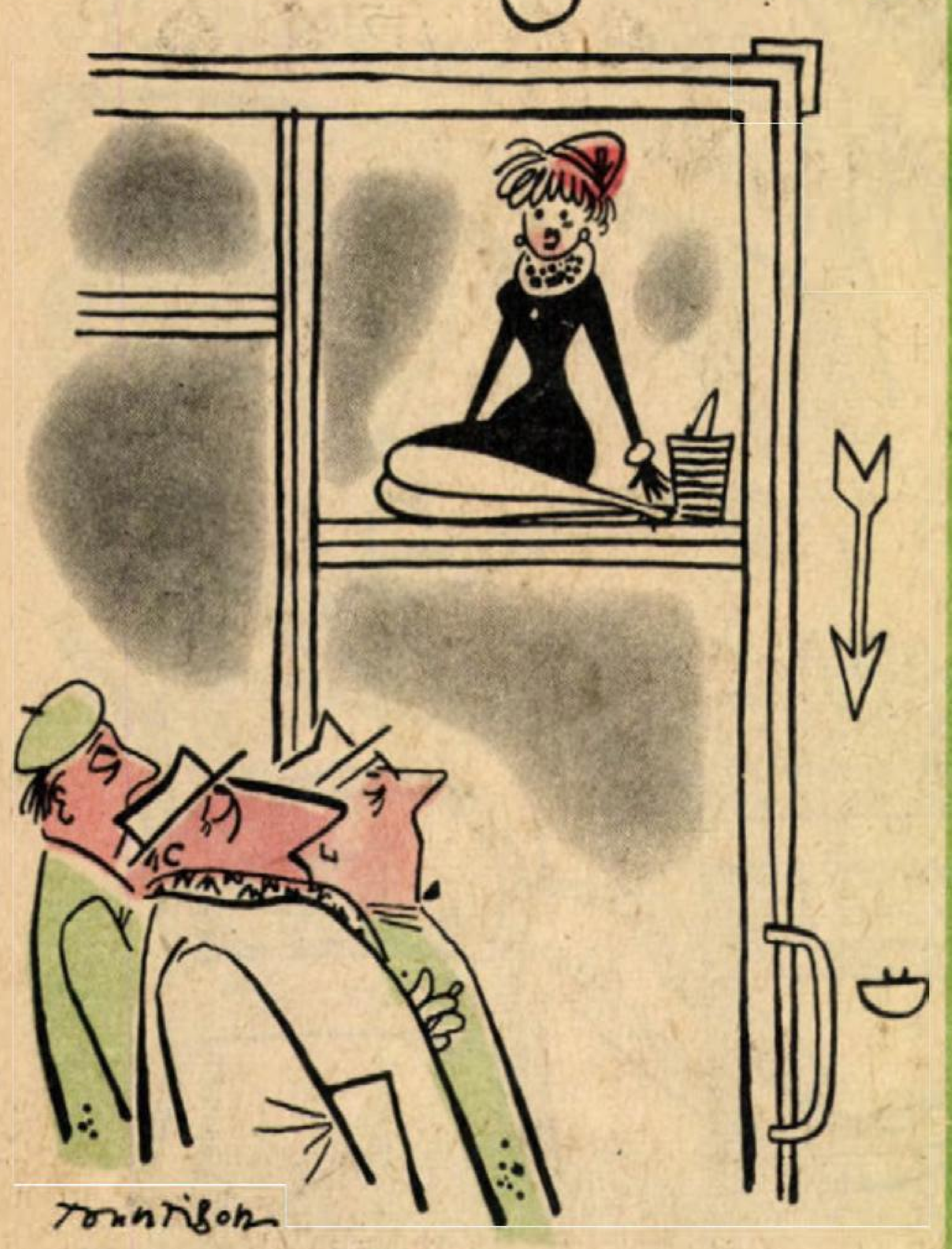
Toncz Tibor rajza

— Te már megint valami ponyvát hoztál haza az Ecseri úti piacról!?...

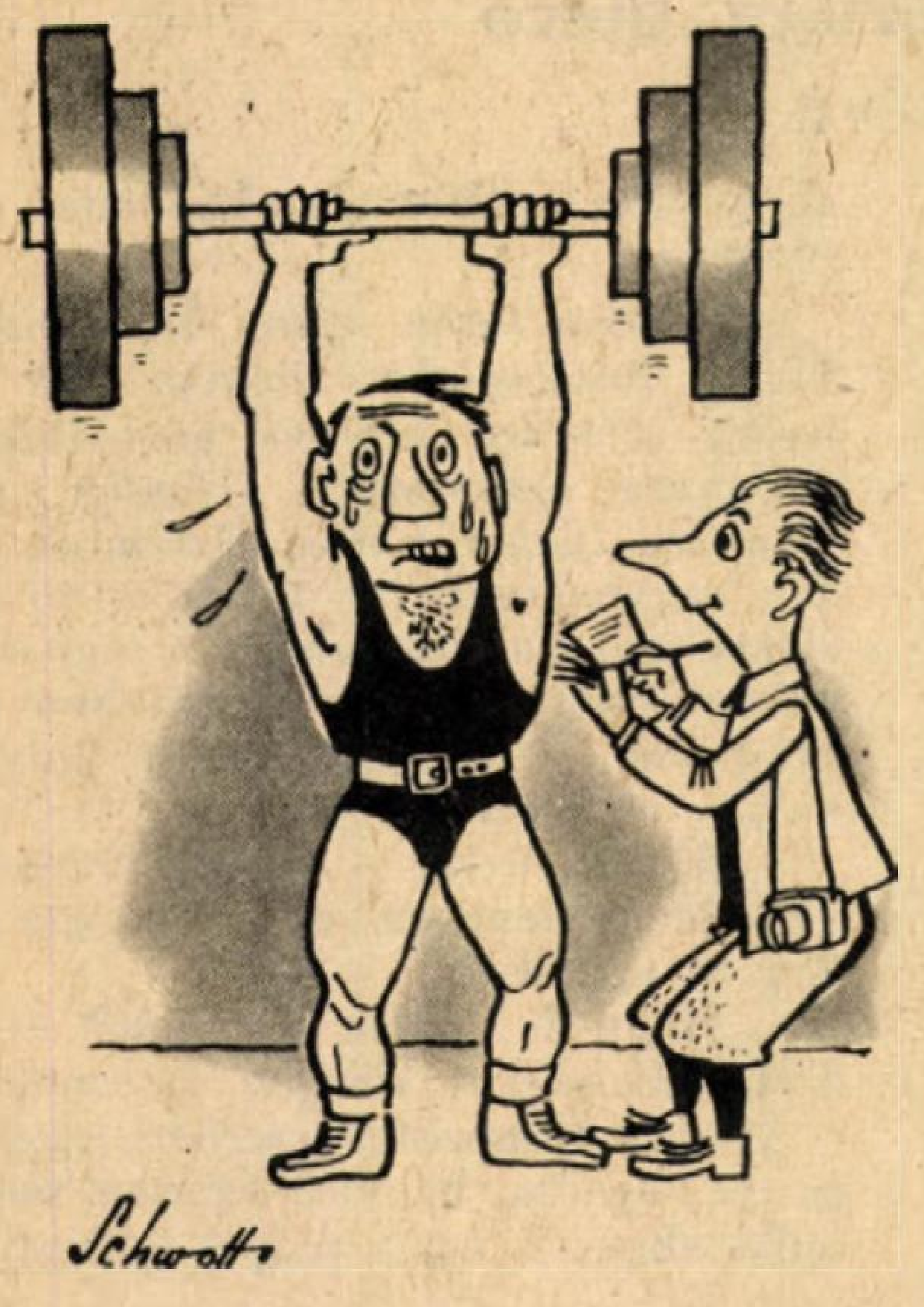
Szemérmes hölgy a páternoszterben

Tonez Tibor rajza

Soha jobbkor

Schwott Lajos rajza

– Most pedig mesélje el, hogyan lett súlyemelő!?...

LEVÉL az emberséges bánásmódról

Kedves Főgépész Szaktárs!

Levelet kaptam az ön beosztottjaitól, amelyben a többi között azt vetik a szememre: miért csak rendszerint az igazgatóhoz vagy a főnökhöz, szóval valamiféle „fejeshez" adresszálom a mondanivalóimat, miért csak a hivatalvezetők hibáit ostorozom? *„Tessék egy kicsit lejjebb is menni, az élet sűrűjébe. Ott is van ám sok rendezni való dolog"* — írják — *„például a mi főgépészünk is, aki többet tud rombolni helytelen magatartásával beosztottjai lelkében, mint egy igazgató, akihez az egész vállalat tartozik."*

Feltehető, hogy a beosztottjainak levele egyben-másban túlzott, részleteiben nem is foglalkozom vele, de a közvélemény nyomására — beláthatja ön is — „egy kicsit lejjebb kell mennem", egészen önig, Főgépész Szaktárs, ha némileg is igazságot akarok tenni.

Mindjárt meg is dicsérem önt, amiért beosztottjait a világtörténelemre tanítja. Ön körüljár az üzemben, megáll az egyik beosztottja előtt, és megkérdezi tőle: „Tudja maga, ki volt Nero?" A beosztott véletlenül tanult Neróról, de nem válaszol, mert — nem tudni, mi okból — nyugtalanítja a szakmába nem vágó kérdés. Ekkor ön jobb keze hüvelykujját lefelé fordítva megmagyarázza, hogy Nero római császár így adott jelet a legyőzött gladiátor megölésére.

„Persze itt nem emberéletről van szó" — fejtegeti ön a továbbiakban szelíden, meghökkent beosztottjának —, „de ha én lemutatok a föld felé, akkor magának ebben az üzemben befellegzett..."

E megnyugtató történelmi lecke hallatára aligha hihető, hogy amikor ön reggel hat óra tájt megérkezik a munkahelyére, úgy elkezd ordítozni (bocsánat, munkatársai így írták!), hogy a környék lakói mellőzhetik az ébresztőóra használatát. Szüntelen kiabálását csak akkor szakítja meg, ha ebédre hívja az üzem csengettyűje, azután újból folytatja, egészen a fájrontig.

Mielőtt még szót emelne az ellen, hogy önt egyesek el akarják „áztatni", közlöm, hogy a panaszos levelet minden beosztottja aláírta. Ennek ellenére sem hiszem el, hogy ön — idézek a levélből: „Irtózatosan pökhendi, modortalan és goromba. Úgy beszél a beosztottjaival, mint ahogyan még a Horthy-rendszer hajcsárjai is csak ritkán beszéltek."

Nem hihetem el, Főgépész Szaktárs, amit önről írtak, mert most már ezerkilencszázhatvankettőt

mutat a naptár. De bizonyos kétely él bennem, vajon akkor miért figyelmeztette önt több alkalommal is az igazgatója, hogy emberséges hangon beszéljen a dolgozókkal? Mert figyelmeztette! Használt is önnek a dorgálás: egy ideig csendben maradt, aztán újra kezdte...

Ne kezdje újra, Főgépész Szaktárs! Látja, még a nevét sem írom ide, hiszen nem mai gyerek már! De gondolom, így is magára ismer majd. Elvégre nem sok főgépész tanítja nálunk a római császárok szokásait.

Földes György

Jucika és a szeszélyes tél

Pusztai Pál rajza

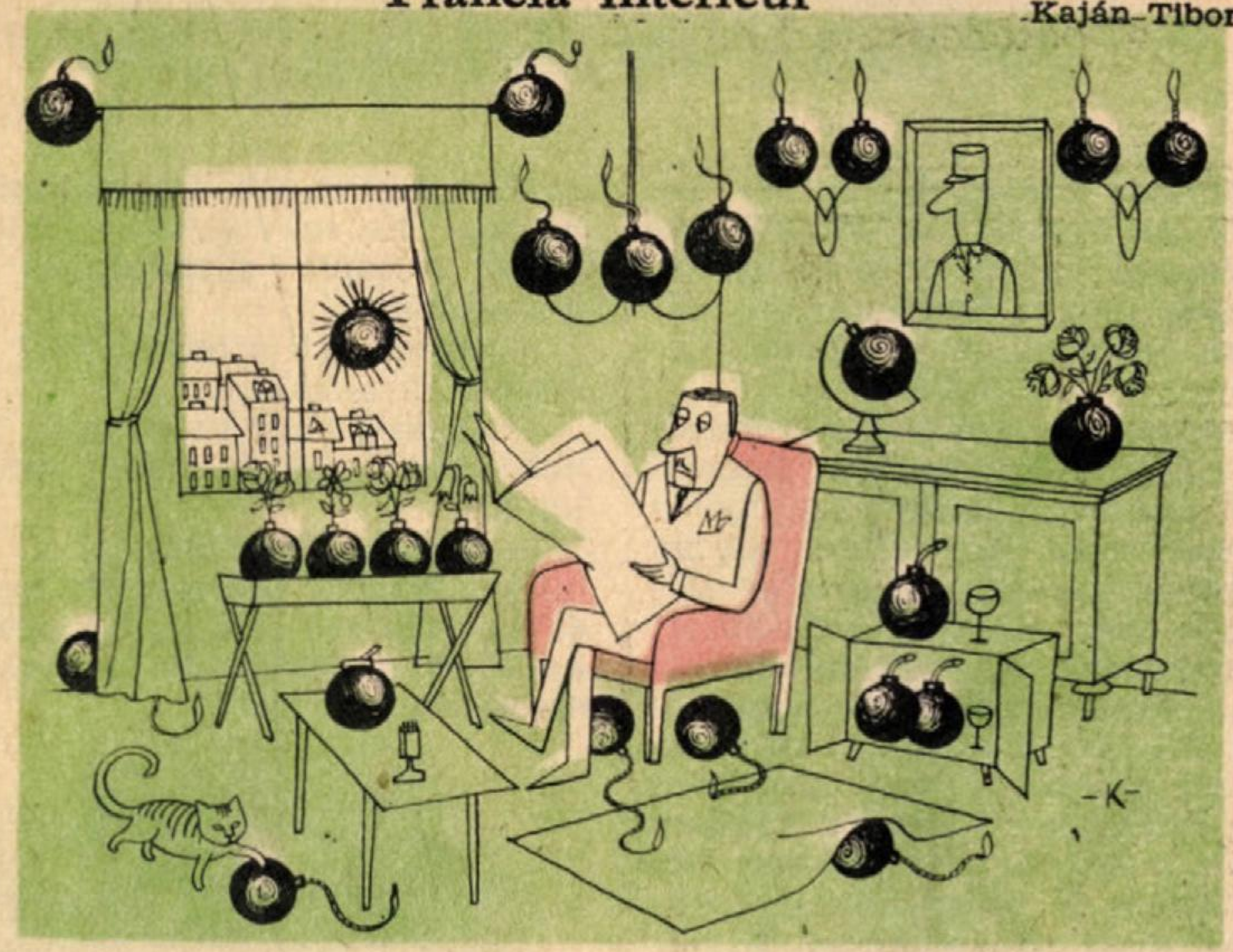
De Gaulle lidérces álma

– Ejnye, mi van Franciaországgal? Az előbb még itt volt a markomban! . . .

Francia interieur

Kaján-Tibor rajza

Az OAS fosztogatja a bankokat

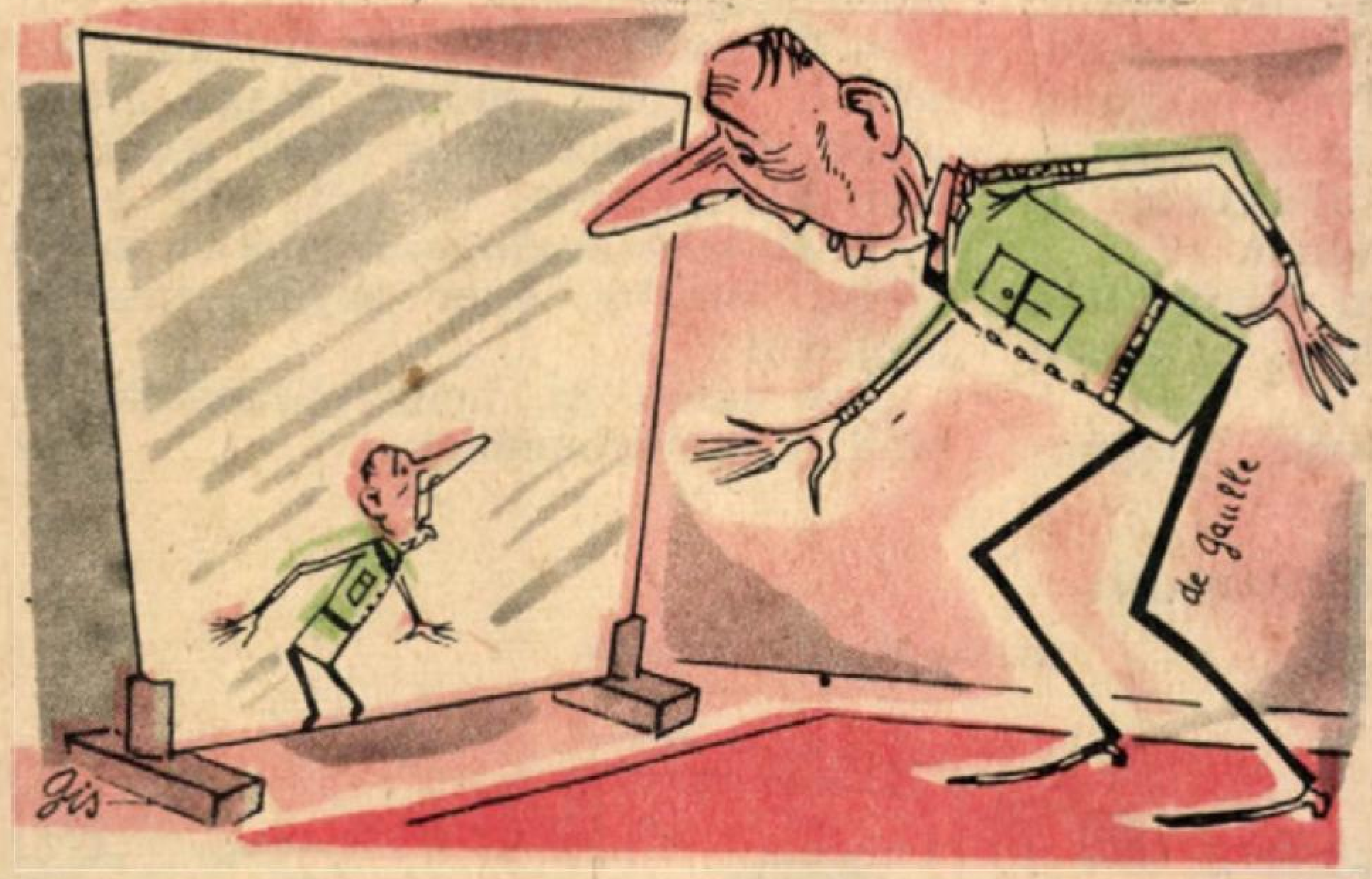
– Bocsánat, tegnap a trezorban felejtettek a cimboráim!

Tüntetés és – kitüntetés...

Igazmondó tükör

Szegő Gizi rajza

– Tükröm, tükröm, mondd meg nékem, mekkora a tekintélyem?! . . .

Franciaországi helyzetkép

Takács Zoltán rajza

DÖRZSÖLT FIUK

A kerületi tanács büféjében álltunk az ipari osztály előadójával, és kanalainkkal éppen a kegyelemdöfést adtuk meg a feketéinkben már csaknem szétmállott mokkacukroknak...

...amikor az előcsarnok lengőajtaja alig észrevehetően lengeni kezdett, majd egy emberfejnyi nyílás keletkezett rajta. Közvetlenül ezután egy nyílásnagyságú emberfejet pillantottam meg, az orr és száj között veres bajusszal. Egy pillanat múlva azonban visszahúzódott az utcára.

Most fél percig nem történt semmi, akkor azonban a lengőajtó ismét lengeni kezdett. Ádámcsutkámban dobogott a szívem, hát gyorsan fölhörpintettem a protekciótlan feketét, ettől kissé nyugodtabban figyeltem tovább. Ezúttal egy szürkekalapos, csupasz ajkú férfi dugta be a fejét, és éppen visszahúzódott volna, amikor föltűnt mögötte a veresbajszú, s belökte az előcsarnokba:

— Micsoda gyerek maga! — harsogta. — Bekukucskál, hogy itt vagyok-e már, s mivel nem lát, inkább visszamenne az esőbe... Csakhogy ne érkezzen elsőnek a találkozásra... Ezzel akarta bizonygatni, hogy magának kevésbé fontos ez a találkozás, mint nekem? Hahaha!

— Miért, talán nem maga volt úgy oda ezért a megbeszélésért? — vörösödött el a szürkekalapos.

— De nem ám! — szürkült el a vörösbajszú. — Hát nem maga telefonált háromszor is, hogy menjek ki magukhoz?...

— Mert eszemben sem volt eleget tenni a maga levélbeli meghívásának! Hogy is képzelte, majd én mászkálok el magukhoz?

A szürkekalapos higgadt le előbb, és az előcsarnok sarka felé indult:

— Na, jól van, most már nyugodjon meg, semleges helyen vagyunk, éppen félúton. Itt van ez a két fotöj, itt zavartalanul tárgyalhatunk, ha már annyira ránkszorulnak...

A vörösbajszú olyan vörös lett, hogy olybá tűnt, mintha a bajsza sápadt volna el:

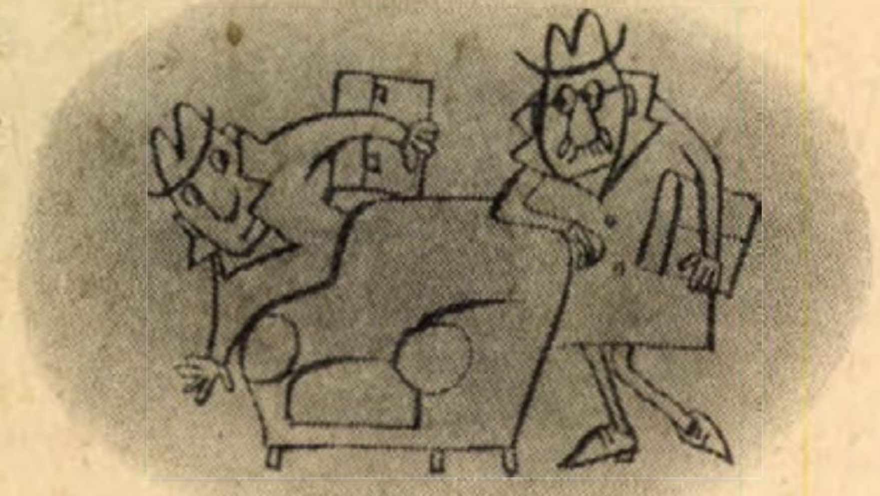
— Mi?! Mi szorulunk magukra?!... Hallja, ha megint ezzel jön, én már itt se vagyok! — és nagy zajjal lecsapta aktatáskáját a kis asztalkára.

— Itt vannak a tervrajzok? — pillantott rá a kalapos.

— Persze, hogy itt vannak. Hülyének tart?... Maga talán otthon felejtette?

— Ugyan, üljön már le!...

Gyanakodva méregették egymást, és egyikük sem ült le. Kétszer megkerülték a fotöjöket, le nem véve szemüket egymásról...

Mellettem az ipari előadó álmosan kortyolgatta kávéját, az én agyam pedig görcsös erőfeszítéssel kombinált. Izgalmamban nagyokat nyeltem az üres csészéből, de még nem adtam hangot sejtésemnek...

A kalapos ebben a pillanatban véletlenül (?) lelökte a másik aktatáskáját, és lehajolt, hogy fölvegye. A bajszos azonban villámgyorsan rálépett a táska után nyúló kézre, és maga vette föl a táskát.

— Pardon! — mondta metsző gúnnyal.

A két férfi ezután leült, és megvetéssel elegy gyűlölettel méregette egymást. Végül a kalapos szólalt meg:

— Mik a feltételei? Figyelmeztetem, hogy azokba eszünk ágában sincs belemenni!

— Nincs? Örülnek, ha belemehetnek!... Persze, tudom, maga még arról álmodozik, hogy átejt engem. Hát idefigyeljen, dörzsölt fiú vagyok én a szakmában, korábban kell ahhoz fölkelni, hogy engem valaki átejtsen!...

Úgy nézett ki, hogy pillanatokon belül összeverekednek.

Nem hallgathattam tovább. Görcsösen megragadtam a tanács ipari előadójának a kabátját, és a fülébe hörögtem:

— Ébredjen, ember! Látja azt a két férfit?... Egy percig sem szabad haboznunk! Maga föltűnés nélkül menjen a telefonfülkébe, és hívja ide a rendőrséget! Én addig föltűnés nélkül rájukvetem magamat, és nem engedem őket elmenekülni! Ipari kémek üzelmeinek jöttünk nyomára! Semmi kétség, ezek ipari kémek, akik így egymásra acsarogva két különböző kapitalista államot képviselnek...

Azzal ugrani akartam, de az előadó lefogott:

— Pszt! Eszébe ne jusson megzavarni őket... Kerületünk két legjobban kooperáló vállalatának képviselői ők!...

Dunai Ferenc

Emberek

SZNOB

A pechet úgy becézi: „Ez a Végzet!"
A divatost keresi, nem a szépet,
Az agya tompa de a füle vájt...
Semmit sem ért — és mindent
megbocsájt.

Ami sokaknak tetszik — néki rossz.
Ha nem hipermodern —
menten poros.
A többi ember néki levegő,
Nem él, nem érez, csupán lebeg ő.

„WAHRHEIT UND DICHTUNG"

Nyeszletten ül az eszpresszó
sarkában.
Bús, dekadens arca sápadt,
mint papír...
Sört vedelnek százkilós
muszklimiskák
a novellában, amit éppen ír.

A. G.

Felmondás

Balázs-Piri Balázs rajza

– Ne jöjjön többet, Juliskám, hozzánk költözik a mama.

Divat-rovat

Vasvári Anna rajza

Felnőnek a gyerekek

Pusztai Pál rajza

Háromhercegek balladája

Elindult, elindult két laoszi herceg,
A harmadik pedig Boun Oum herceg,
Hogy találkoznának, és tanakodnának,
S meg is egyeznének Rizses Köcsög földjén.
Összetalálkoztak, összetanakodtak,
S meg is egyezének... Miben megegyeztek
Napnak fénye mellett, megdőlt éjszakára.
Miben megegyeztek sötét éjten éjjel,
Megdőle nappalra...
Végül aztán mégis megegyeztek abban,
Esmég találkoznak Genfnek városában.

Elindult, elindult két laoszi herceg,
A harmadik pedig Boun Oum herceg,
Hogy találkoznának, és tanakodnának,
S meg is egyeznének Genfnek városában.
Összetalálkoztak, összetanakodtak,
S meg is egyezének... Miben megegyeztek
Napnak fénye mellett, megdőlt éjszakára.
Miben megegyeztek sötét éjten éjjel,
Megdőle nappalra...
Végül aztán mégis megegyeztek abban,
Esmég találkoznak Rizses Köcsög földjén.

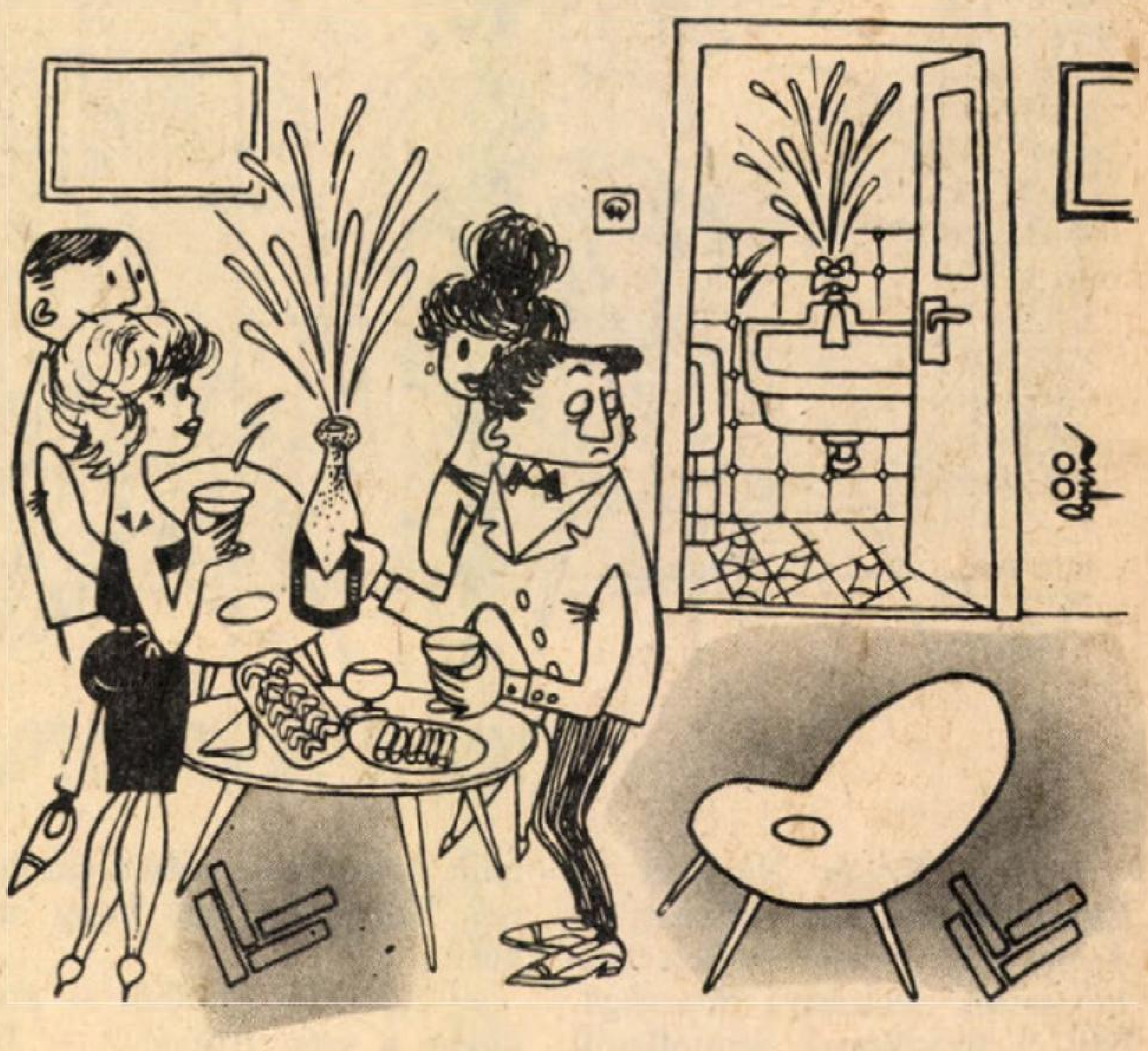
Ámde akkor így szólt Boun Oum herceg,
Aki is, mint tudjuk, impe'lista herceg,
Kap'talista herceg, Amérika bábja:
„Hercegek, hercegek, kedves herceg-társak,
Mondok egyet néktek, hallgassatok szómra.
Ne találkozzunk mi Rizses Köcsög földjén,
Találkozzunk inkább Húsos Fazék mellett!"

Hercegek, hercegek, két laoszi herceg,
Souvanna herceg, Szufanuvong herceg,
Ne hallgassatok ti harmadik hercegre;
Mi történnék akkor?...
Elindul, elindul két laoszi herceg,
A harmadik pedig Boun Oum herceg,
És imígyen tovább. Bis hundertundzwanzig.

Kunszery Gyula

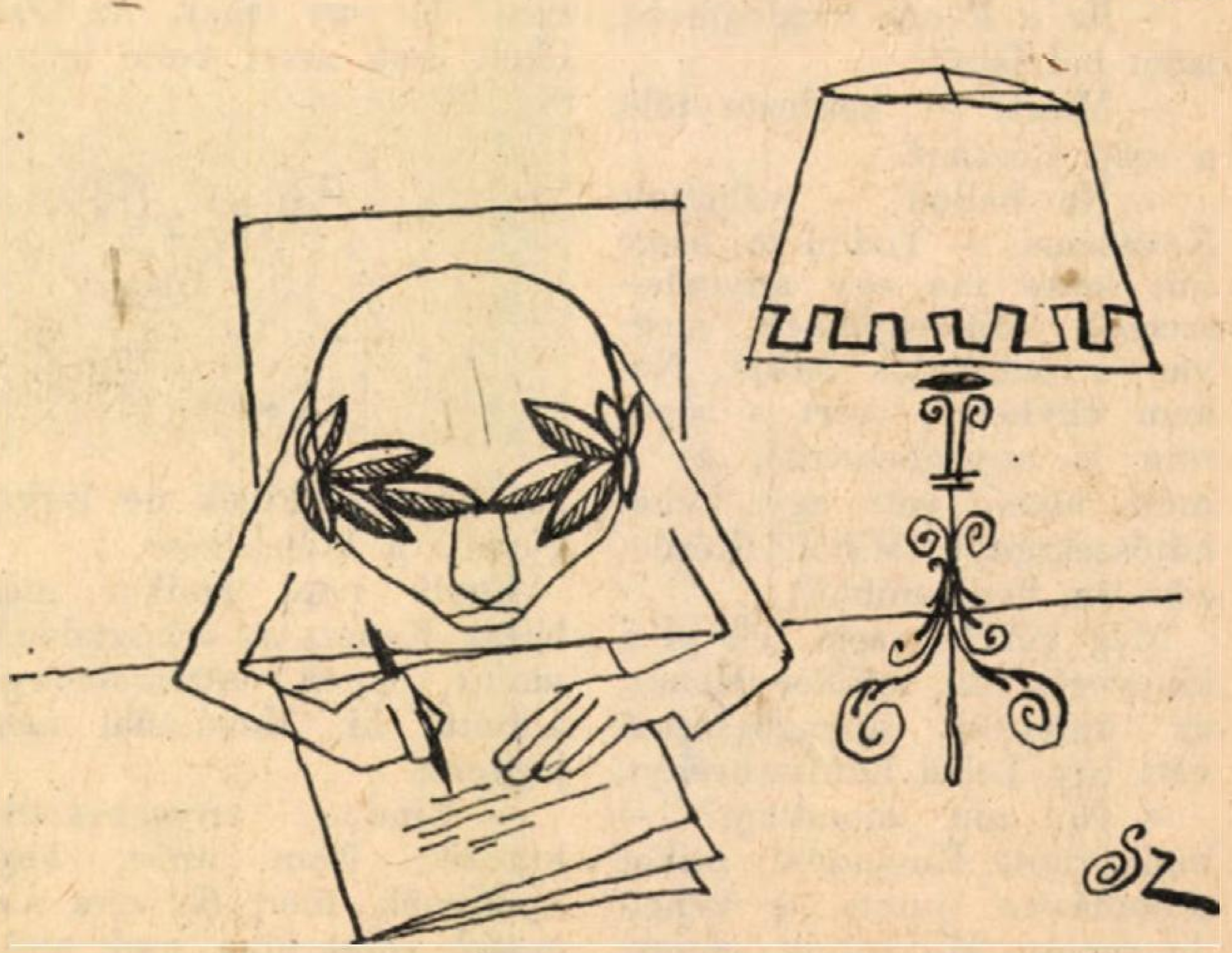
Az új lakás avatása

Balázs-Piri Balázs rajza

Miért nem látja a mai életet?

Szűr-Szabó József rajza

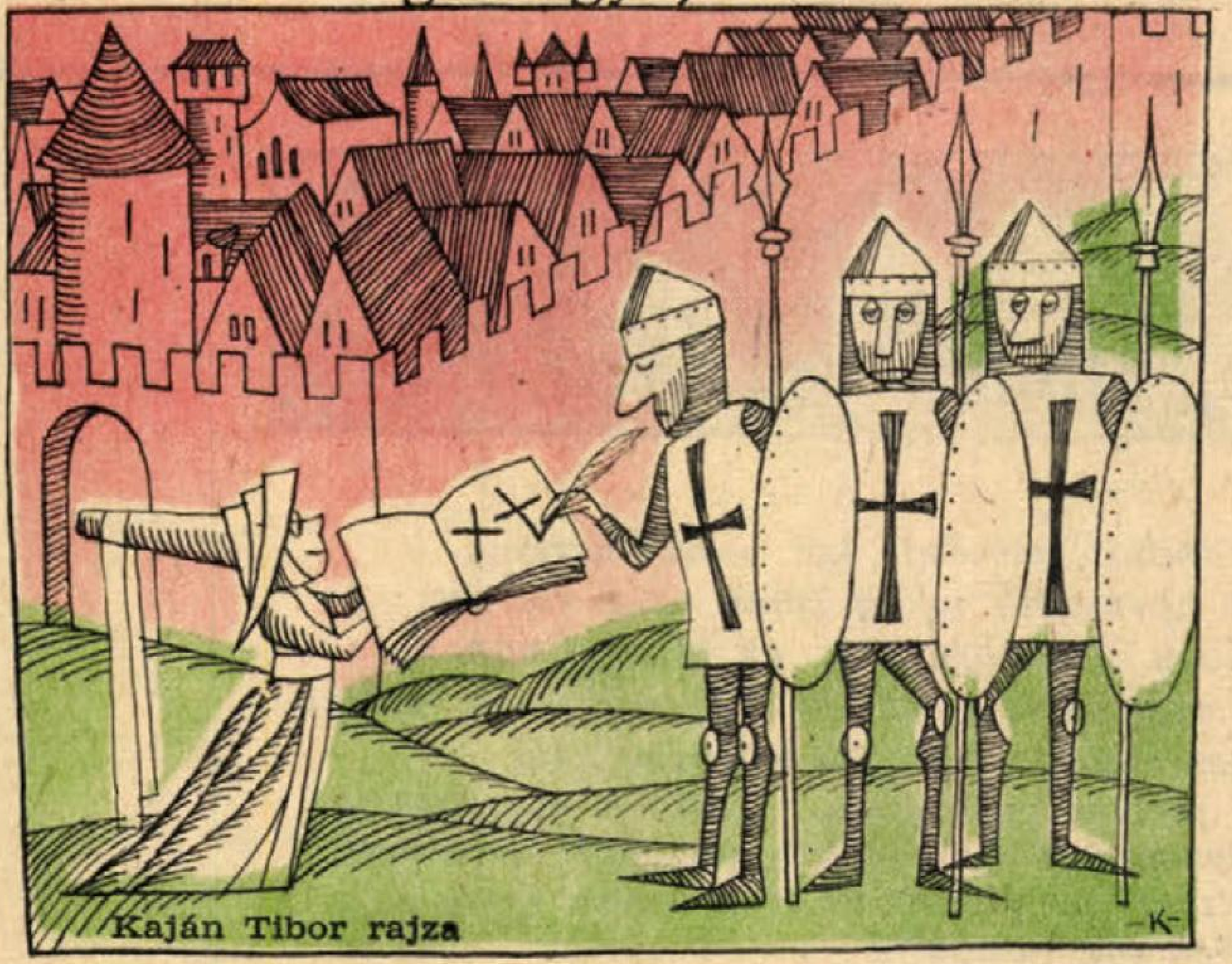
Nappali frizura — Sportfrizura — Munkamodell — Délutáni frizura — Esti, fantázia frizura

Egyenjogúság

Szegő Gizi rajza

Az autogram-gyűjtés történetéből

AZ ISTEN BALLÁBA

Amikor Kenéz Nándort az Egyesült Fű-Fa irattárosát érdemei elismerése mellett felmentették irattárosi tisztségéből, és fizetésének érintetlenül hagyása mellett kinevezték anyagbeszerzőnek, Kovásznai a könyvelésen megjegyezte:

— Ez a Kenéz megfogta az isten bal lábát!

— Miért? — kérdezte tőle a szép Rózsáné.

— Na hallod! — válaszolt Kovásznai. — Tudod te, hogy mit keres ma egy anyagbeszerző? Mindegyiknek megvan a maga kis bulija. Nekem elhiheted, mert a sógorom is anyagbeszerző, és a múlt héten vett egy Lehel hűtőszekrényt. Miből? Kérdezem én, hogy miből?

Még két hét sem telt el a kinevezés óta, amikor Kenéz, az újdonsült anyagbeszerző vett egy Lehel hűtőszekrényt.

— No mit mondtam? — bunyorított Kovásznai, mikor tudomására jutott a Lehel-beszerzés. Mindegyik anyagbeszerzőnek megvan a maga kis bulija. Különben miből telik neki Lehel hűtőszekrényre? Kérdezem én, hogy miből?

— Az OTP hitelből — szólt közbe a szép Rózsáné. — Hitellevélre vásárolta.

— Hahaha — kacagott fel Kovásznai. — És te ezt elhiszed? Ez egy trükk. Az OTP hitelt csak azért vette igénybe, hogy senkinek ne legyen gyanús a költekezése.

Egyik nap, amikor meglátták Kenézt az íróasztalánál, amint éppen lottószelvényét állította ki, Kovásznai megjegyezte.

— Minden anyagbeszerző lottózik. Nem azért, hogy nyerjenek, mert ők erre nincsenek rászorulva, csak azért, töltik ki a szelvényüket, hogy mi ezt lássuk, és azt higgyük, hogy azért van pénzük, mert lottón nyerték. Szerintem be se dobja a szelvényét. Nincs ő erre rászorulva.

Pedig Kenéz bedobta, és nyert is. Hatalmas összeget, ötszáznegyvenhárom forintot és ötvennégy fillért, három találattal. Másnap boldogan újságolta mindenkinek, és mikor elment ismét anyagbeszerezni, Kovásznai büszkén fogadta a gratulációkat.

— Megmondtam én előre. Ismerem én a dörgést, a sógorom is anyagbeszerző. Nyer még Kenéz többet is, akárki meglássa.

Sajnos nem nyert, viszont Kenéz költekező életmódja az igazgató és a főkönyvelő tudomására jutott, és a vállalati belső revízor célvizsgálat keretében vizsgálta felül Kenéz elszámolt bizonylatait. A vizsgálat két hétig tartott, és megdöbbentő eredménnyel végződött.

Megállapítást nyert, hogy Kenéz összes bizonylatai teljesen szabályosak, sőt a bizonylatokon még a víznyomások is stimmelnek. De azért biztos, ami biztos, Kenéz Nándort az Egyesült Fű-Fa anyagbeszerzőjét érdemei elismerése mellett felmentették anyagbeszerzői tisztségéből, és fizetésének érintetlenül hagyása mellett visszahelyezték az irattárba. Mikor az áthelyezésnek híre ment, Kovásznai megjegyezte.

— Ez a Kenéz megfogta az isten bal lábát. Tudjátok mit keres ma egy irattáros? Mindegyiknek megvan a maga kis bulija. Nekem elhihetitek, mert az unokabátyám is irattáros, és múlt héten a feleségének kislánya született. Miből? Kérdezem én, hogy miből?

Miklósi Ottó

Izgalmas mérkőzés

Kedves kollégám, az NDK kitűnő humoristája nemrégen Lipcsében járt, onnan hozta ezt a kedves kis sporttörténetet.

Nem kell külön említeni, hogy a Német Demokratikus Köztársaságban éppen olyan népszerű a sport, mint a többi szocialista országban. A futball pedig egyenesen tömegszenvedély. Minden mezővárosnak, de minden falunak is van labdarúgó csapata, rendszerint nem is egy, hiszen a vetélkedés fejleszti a színvonalat.

A Lipcse környékén fekvő városkának két csapata küzdött a hegemóniáért, a Lokomotív és az Eintracht. Természetes, hogy a lakosság két pártra szakadva szurkolt kedvenc csapata győzelméért.

A helybeli sörcsarnok vezetője (ahogy Budapesten mondják: gebines) a Lokomotívért rajongott, a felesége pedig az Eintracht győzelméért izgult. Egy derűs vasárnap délutánjára tűzték ki a két csapat közötti döntő mérkőzést. Délelőtt — ahogy ilyenkor szokás — mindenki a sörözőben ünnepelt, és latolgatta a mérkőzés esélyeit. A fiatal futballisták is ott nyüzsögtek, és trénereik engedélyével lehajtottak egy-egy pohár sört.

A vendéglős, úgyis mint a Lokomotív vezetőségi tagja, nemcsak szóval, hanem jutalommal is buzdította a csapatot:

— Fiúk — hangoskodott —, csak annyit mondok, hogy minden berúgott gólért a csapat minden tagja egy-egy krigli sört kap. Ahány gól, annyi krigli.

De az asszony sem hagyta magát. Az Eintracht kapitányát kecsegtette:

— Én meg azt mondom nektek,

hogy tőlem meg az Eintracht játékosai kapnak minden gólért egy korsó sört.

A helység apraja-nagyja megjelent a délutáni mérkőzésen. Csak a szegény vendéglős nem mehetett el — elvégre valakinek az üzletben kellett maradnia. De a rádió bizony nem közvetítette ezt a szerény baráti találkozót, és ő nagyon izgult — vajon hogyan harcolnak a Lokomotív derék fiai. A mérkőzés kezdete után egy órával már nem bírta a bizonytalanságot, elszalasztotta a csapost a közeli pályára, nézze meg már, és jelentse, hogy áll a mérkőzés.

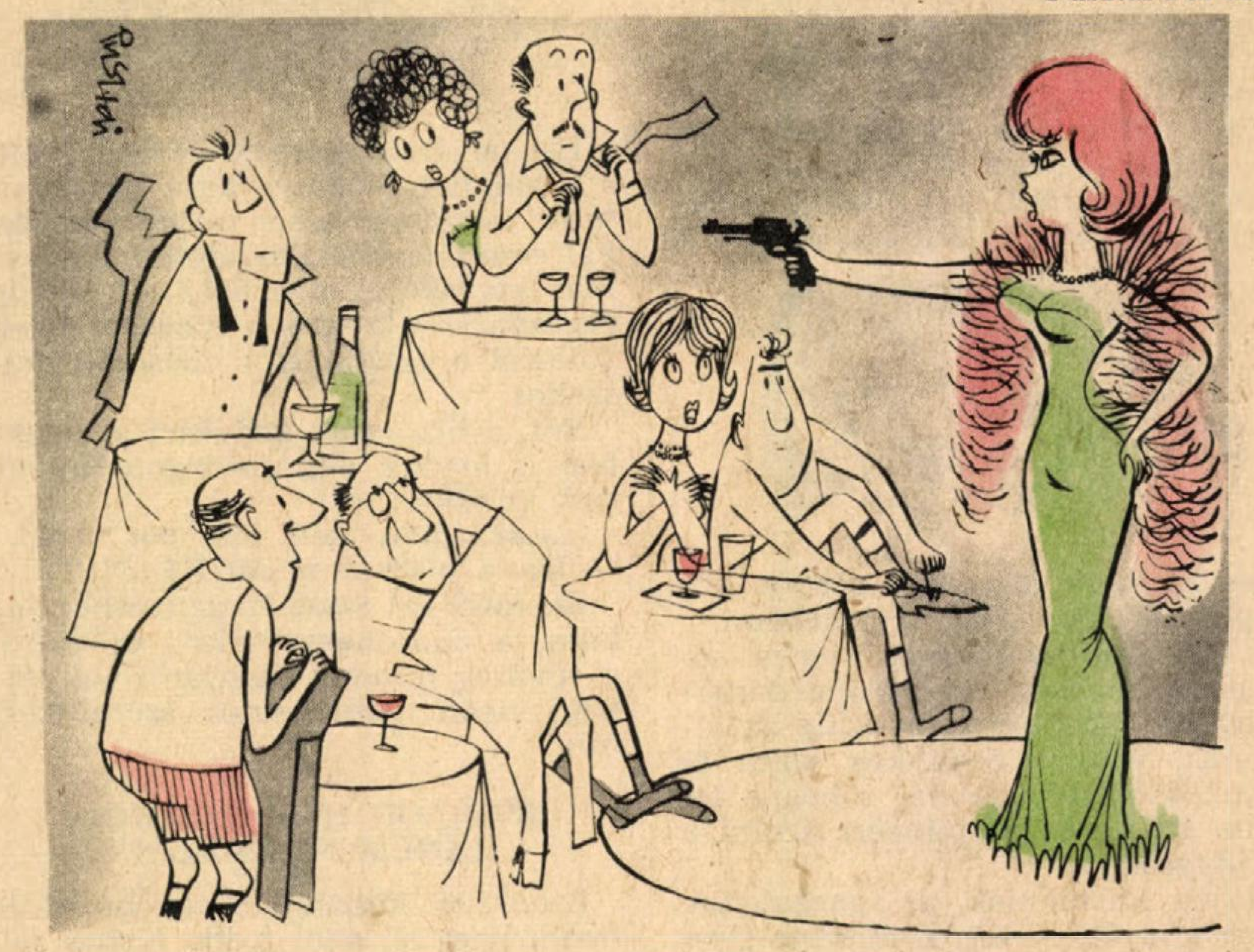
A fiatalember elrohant és kisvártatva visszaloholt a helyzetjelentéssel.

— Most van a félidő — közölte lihegve. — Eddig eldöntetlen az eredmény — 36 : 36.

(stella)

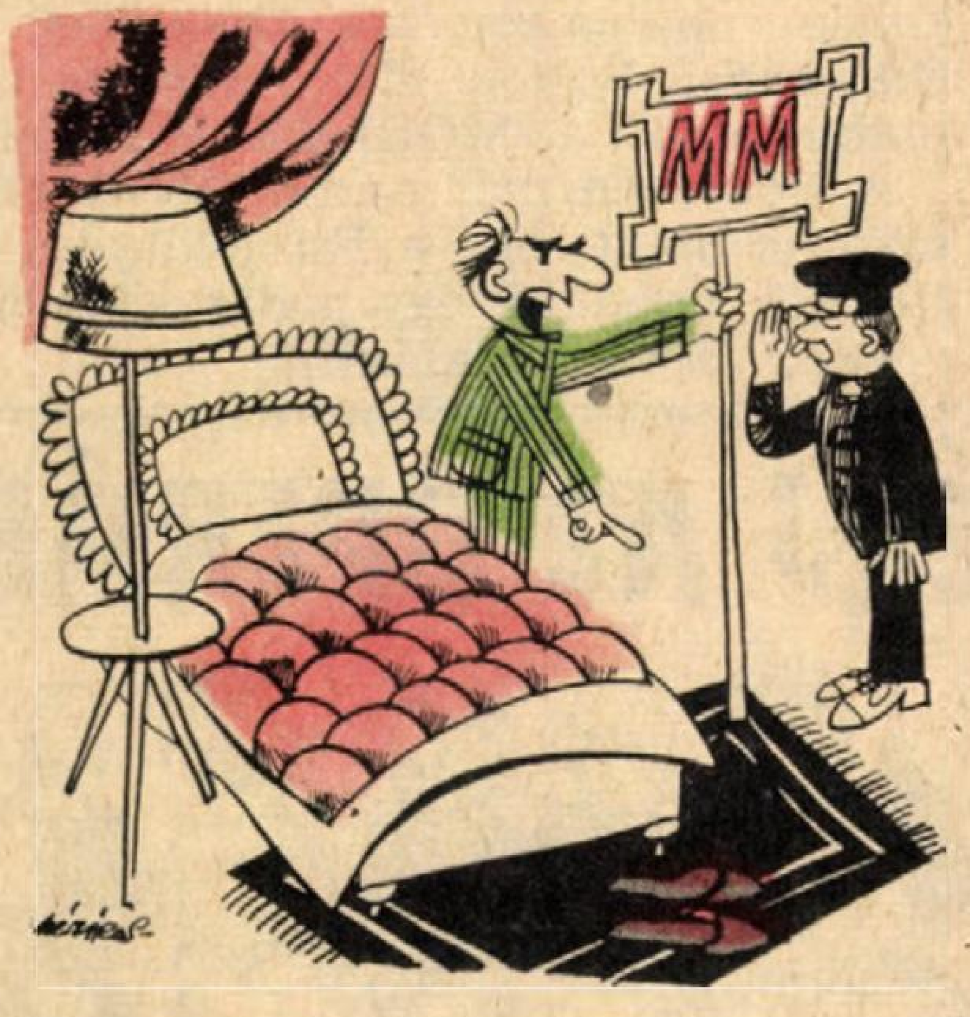
A sztriptíz-görl bosszúja

Pusztai Pál rajza

– Most pedig önök vetkőznek! . . .

Telhetetlen utas

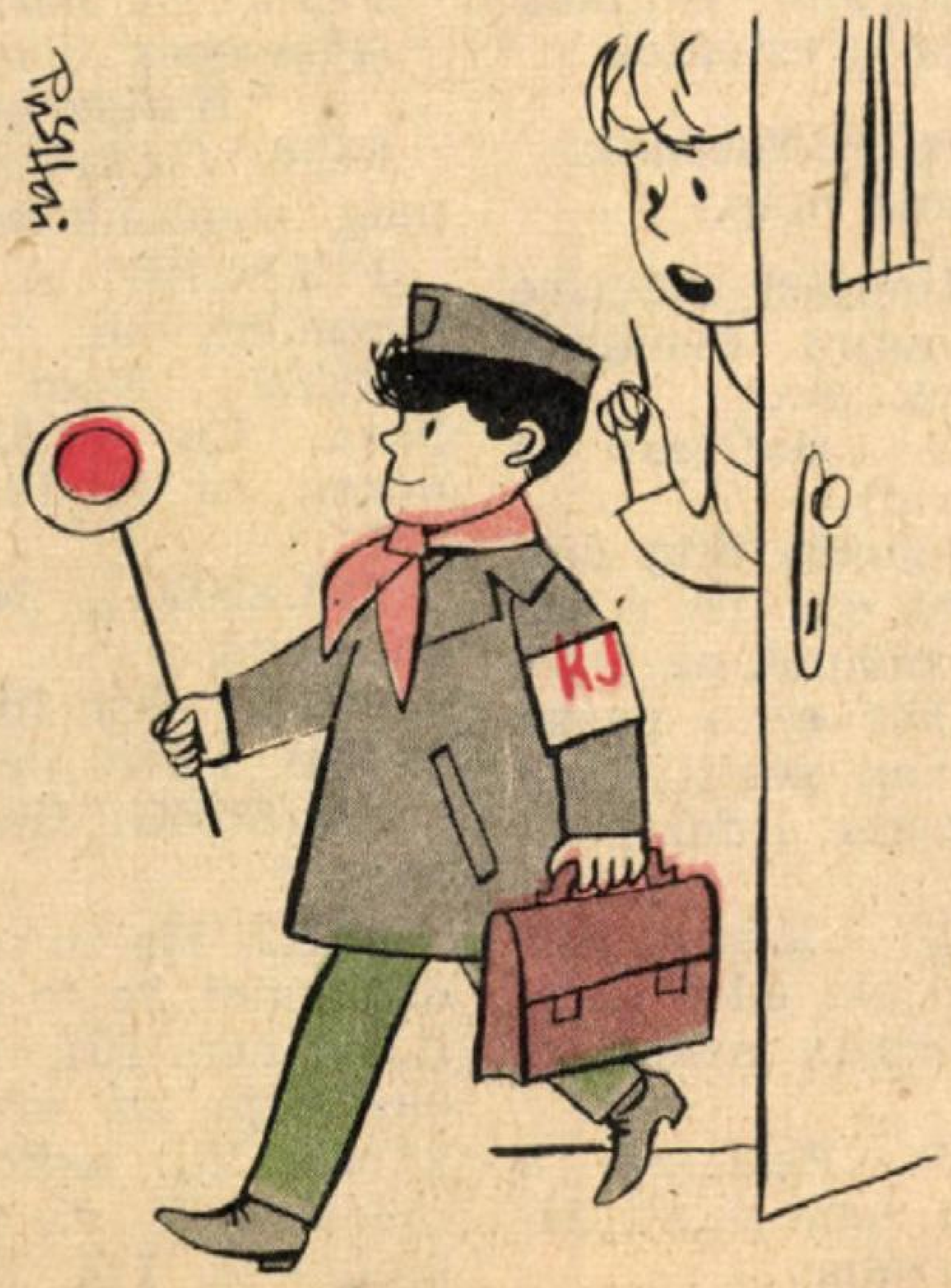
– Ide kérem a megállót!

Latyakos idő

– Köszönöm, csak át akartam menni a másik oldalra.

Úttörő közlekedési rendőr

– Aztán vigyázz, fiacskám, ha átmégy az úttesten!

Morlon

Amikor Csókai Andor a Könnyűfémgyárban beadta az újítást, a szakemberek hümmögtek, és azt mondták, hogy majd utána néznek a dolognak.

Egy univerzális piszkafáról volt szó, melyet alkotója a nemzetközi csengésű M O R L O N névvel ruházott fel, s amivel állítólag egyaránt

lehet fa, szén, olaj, sőt gőz és villanyfűtésű kályhákat is piszkálni.

A feltaláló számításai szerint sorozatgyártás esetén a masina darabja csupán 87 fillérbe kerülne az államnak, viszont praktikus volta és tetszetős kivitele révén, röhögve lehetne tíz forint harmincért árulni a világpiacon.

Hajdú kartársnak, az igazgatónak tetszett az ötlet, meg is dicsérte Csókai Andort, de azt mondta, ő azelőtt harangöntő volt, a bizottság jóváhagyása nélkül nem kezdhet semmibe.

Csókai Andornak azonban kellett a pénz, ezért huszárvágásra határozta el magát. Rávette unokabátyját, Csókai Bélát, aki a Könnyűfémkereskedelmi Kirendeltség propagandistájaként tevékenykedett a népgazdaságban, hogy kezdjék el már most reklámozni az univerzális piszkafát, mert a közönség érdeklődése jótékonyan befolyásolhatná a szakértők munkáját...

Csókai Béla értelmes ember volt, s a vállalat szokásos havi reprezentatív sajtófogadásán meleg szavakkal ecsetelte az újjászületett magyar ipar üdvöskéjét, a MORLONT, amely egycsapásra leveszi a háziasszonyok válláról a gondot és a második műszakot.

Sőt, a biztonság kedvéért a lapokban is leadott egy gazdagon illusztrált versikét:

„Lakásában nem lesz por, lom,
Ha a piszkálója MORLON!!!"

De mert ezt kissé szegényesnek találta, a Jánoshegyi kilátó csúcsára, a főváros minden pontjáról jól látható neon jelmondatot szereltetett föl:

„MORLON NEM PISZKOL,
HANEM PISZKÁL!!!"

Ezenkívül készítettek egy burleszk rövidfilmet is, ahol a kis Kabos azt hiszi, hogy a MORLON fogpiszkáló, amíg egy csomó mulatságos kaland után Alfonzó meg nem magyarázza neki, hogy kályhapiszkáló.

Az emberek dűltek a kacagástól! S egész Pesten kitört a MORLON-láz. A nyugdíjasok kinyitható székeiken naphosszat ott üldögéltek a Háztartási Boltok előtt, nehogy lemaradjanak a MORLON osztásról.

A Rádióban már három MORLON szám is ment; egy a Psotával, egy a Németh Lehellel, egy pedig Aidával, a borotválkozó elefánttal.

Csókai Cecil a Minisztériumban, a Könnyűfémszakma Érdemes Dolgozója címre terjesztette fel Csókai Andort és Bélát.

Közben azonban sajnálatos dolog történt. Megérkezett a bizottság jelentése:

„A MORLON nevű univerzális piszkafa nem újítás, mert már Abesszíniában is futószalagon készítik. A Csókai Andor által tervezett modell önköltségi ára 116 forint lenne, míg legjobb esetben is csak kettő hatvanért tudnánk eladni.

Ami hazánkat illeti, az ország kb. 10—15 évre európai színvonalon el van látva mindenféle piszkafával. Ezért a sorozatgyártást nem ajánljuk."

Megint csak Csókai Béla, a család esze mentette meg a helyzetet. Elintézte tudniillik, hogy villámgyor-

san MORLON-ra kereszteljék át a népszerű Doktor Stopvájsz-féle légkondicionált éjjeliedényeket, és ily módon senki se bukott le a horribilis reklámköltség miatt. — Azzal érvelt, végeredményben úgyis teljesen mindegy, mit vesz MORLON néven.

Erre aztán nem tudtak mit válaszolni...

Dalmáth Ferenc

FÉRJ AZ OPERÁBAN

(Ez a beszélgetés, mely alább következik egy nagyon szép opera nagyon szép nyitánya alatt folyik Férj és Feleség között, hol suttogva, ha a zenekar piano szól, hol hangosan, ha a nyitány úgy alakul.)

FELESÉG *(minek előtte hosszan és áhítattal hallgatták a zenét):* Valami csodálatos, ugye? Micsoda zene!

FÉRJ *(hümmög).*

FELESÉG: No persze, Kondorosi vezényel...

FÉRJ *(hümmög).*

FELESÉG: Mondd, édes fiam, te alszol?

FÉRJ: Azt te csak szeretnéd.

(Valahol pisszegnek. Elhallgatnak. A zene szárnyal.)

FÉRJ: Már kezdi.

FELESÉG: Ki kezdi?

FÉRJ: Ez a csirkefogó itt az orrunk alatt. Ez a kürtös.

FELESÉG: Mit csinál a kürtös?

FÉRJ: Bámul. Téged bámul. Már a múltkor is folyton téged bámult, amikor a Walkürt adták. Ne nézz rá vissza, mert botrányt csinálok.

FELESÉG: Meg vagy bolondulva?

FÉRJ: Csak ne add az ártatlant! Azt hiszed, nem tudom, miért kellett nekem éppen az első sor szélire bérletet váltanom? Ha odanézel, botrányt csinálok.

(Pisszegés. Hallgatnak. A zene zeng.)

FÉRJ: Mindjárt a fejére ütök. Szavamra mondom, nagyot fogok ütni.

FELESÉG: Hallgasd a zenét, te őrült.

FÉRJ: Délután ötig dolgozom, mint egy ló, rohanok haza, rohanok az Operába, s akkor ez a pasas, aki egész nap sétált vagy aludt, fixírozza a feleségemet.

FELESÉG: Képzelődsz. Nem is értelek, édes fiam.

FÉRJ: Tetszik neked ez a fickó?

FELESÉG: Hallgasd a zenét. Én a zene miatt járok az Operába.

FÉRJ: Hazudsz! Visszanézel! Az előbb is visszanéztél, aztán lehunytad a szemedet.

FELESÉG: Nem néztem.

FÉRJ: De néztél.

(Pisszegés. Szól a zene. Hallgatnak.)

FÉRJ: Ha szereted, mondd meg, elválunk és kész.

FELESÉG: A szünetben hazamegyünk.

FÉRJ: Nem megyünk haza. Én végig akarom nézni, mi folyik itt köztetek.

FELESÉG: Nem vagy normális.

FÉRJ: Azt hiszed, nem tudom, miért nem fúj?

FELESÉG: Hagyj békén, igen?

FÉRJ: Ha én nyugodt tudok lenni, te se idegeskedj. Azért nem fúj, mert akkor elcsúfítja az arcát. Ha a kürtös fúj, akkor a szája csücsörödik, az arca majd kipukkad. Fél, hogy kiábrándulsz belőle. Inkább nem fúj.

FELESÉG: Azt hiszed, Kondorosi nem venné észre? Ha a kürt elő van írva, akkor szólnia kell, te majom.

FÉRJ: Már egy negyedórája szól a zene, és a kürtöt még a szájához sem emelte.

FELESÉG: Maradj csendben.

FÉRJ: Fel fogom jelenteni a szakszervezetnél. Ez nem munka.

(Pisszegnek. Szól a zene.)

FELESÉG: Na most már fúj. Most már boldog vagy?

FÉRJ: Szóval mégis odanéztél.

FELESÉG: Nem néztem oda. Hallom a kürtöt.

FÉRJ: De jó füled lett egyszerre! Holnap írok egy levelet Kondorosinak, esküszöm... „Tisztelt karmester úr, szíves tudomására kell hoznom, hogy az a szőke, sovány fiatalember, aki kürttel a kezében ott ül a zenekar jobbszárnyán, visszaélve helyzetével, minősíthetetlen...

(Pisszegés. Szól a zene.)

FELESÉG: Hiába, Verdi az Verdi... Hát nem gyönyörű?

FÉRJ *(nem felel, befelé csendesen sír).*

(A zene szól.)

t. l.

NEMZETKÖZI KIHÍVÁS

A legnagyobb hírügynökségek is lázas sietséggel röpítették világgá a napokban az Esti Hírlap értesülését, miszerint nemzetközi kihívás történt Közép-Európában, azaz *„kirakatversenyre hívta ki a prágai Fehér Hattyú Áruházat a budapesti Calvin téri Állami Áruház".* A szenzáció csak itthon nem keltett megfelelő figyelmet. Először én is átsiklottam fölötte, de később leereszkedett a hír eszem garatján, és szétmorzsolódott fáradhatatlan elmém malomkövei között. Így döbbentem rá több pontban összefoglalható jelentőségére.

Először mellben dagadni kezdtem, mert hogy nem a prágai Fehér Hattyú kezdeményezte a versenyt, hanem egy magyar áruház.

Másodszor mellben még jobban dagadni kezdtem, mert mérlegeltem az esélyeket. Ez kell nekünk, nem Chile! Itt győzhetünk, mert rendkívüli prakszisunk van a kirakatrendezésben.

Harmadszor mellben egészen megdagadtam, mert végiggondoltam az egész diadalutat. Küldötteink elmennek Prágába, megkötik a szerződést; ha lesz rá pénz, Genfben kijelölik a zsürit; negyedévenként mindkét fővárosban értékelnek, s jószerivel Lipcsében hirdetnek eredményt. De ha tél lesz, inkább ajánlom a francia Riviérát vagy Szocsit.

Negyedszer tovább és egyre tovább dagadtam, és megpukkadtam, mert én nem vagyok a Calvin téri Állami Áruház semmilyen vezetője, sem társadalmi szervezetének megbízottja, s így nem valószínű, hogy állami kiküldetésben utazhatom Prágába, kirakatnézőbe, pedig még én sem voltam ott, s főként nem ingyen.

Ötödször pedig mégis megvigasztalódtam, mert úgy gondoltam, ha egy szót sem szólok arról, hogy a Corvin, a Lottó vagy a Csillag Áruházzal is kirakat-versenyezhetne a Calvin téri áruház, valamivel olcsóbban és nagyobb haszonnal, ezért a népszerűsítő cikkért talán mégis meghívnak majd a bankettel egybekötött eredményhirdetésre.

Sz. Simon István

Korszerű szülészet

Vasvári Anna rajza

Házibuli lesz!

Szervezés dolga

Öt esztendeje járok ugyanabba az étterembe, törzsvendég vagyok tehát. Az étterem valamennyi pincére jól ismer már, én is ismerem őket, legalábbis keresztneveiket, valamint legégetőbb problémáikat. Mert az évek során az udvarias és figyelmes pincérgárda és közöttem bizonyos baráti viszony alakult ki. Ha van egy kis idejük s látják, hogy én sem sietek, megállnak az asztalom mellett, s elbeszélgetünk ügyes-bajos dolgainkról. De mindig csak az a pincér üdvözöl és tisztel meg bizalmával, aki aznap az asztalomnál soros. A többi legfeljebb csak bólint, vagy még azt se teszi. Nem panaszképpen mondom; nem is lenne kellemes, ha jöttömre mind a tízen kórusban köszönnének, s mindahányan körülvennének, hogy elbeszélgessenek velem. De azért mégiscsak furcsa egy kissé, hogy ugyanaz a Gyula, aki tegnap izületi bántalmairól panaszkodott, s akinek jószívvel tanácsot adtam, hogy mit tegyen, ugyanaz a Gyula ma keresztülnéz rajtam, hogy holnapután, amikor megint ő lesz soros a balkettes asztalnál, elmondja: használt-e tanácsom vagy sem. Akkor viszont majd az a pincérkartársam, aki holnap megvitatja velem serdülő lányának pályaválasztási gondjait, figyelemre sem fog méltatni, bár tudom, hogy néhány nappal később, amikor ismét a keze alá kerülök, ismét megosztja velem a gondjait. Mindennapi ebédeimet ezért az az állandó gond lengi körül, hogy melyikükkel miről is beszéltem legutóbb, s tanácskozásainkat mikor s melyik részletkérdésnél hagytuk abba. Ezt a nagy gondot néhány napja végre sikerült felszámolnom. Rájöttem tudniillik arra, hogy ilyen kiterjedt ismeretségi körrel nem engedhetem meg magamnak azt a fényűzést, hogy egész ebédemet egyazon asztalnál eszem végig. Amióta más asztalnál eszem a levest, más asztalnál a sültet, s megint más asztalnál a tésztát, beszélgetéseink sokkal folyamatosabbak. Egy ebéd mellett ilyenformán három-négy barátommal is el tudok diskurálni, sőt, ha nagy a restancia, kompótot is kérek.

t. p.

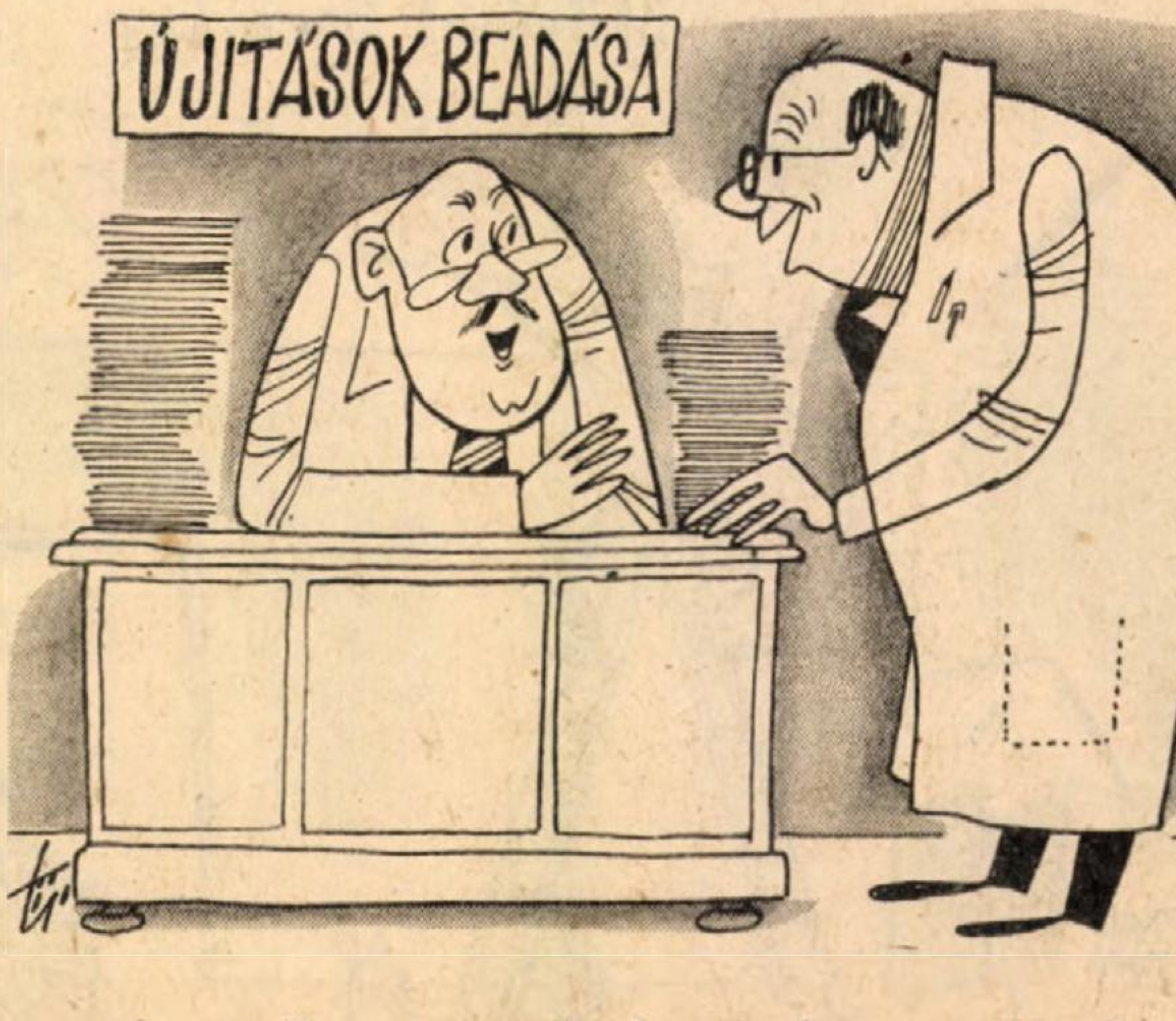
Nem fegyenc...

Erdei Sándor rajza

– Adjon azonnal egy hosszúlépést! Halálosan szomjas vagyok!
– Honnan szökött meg?
– A válogatott edzőtáborból.

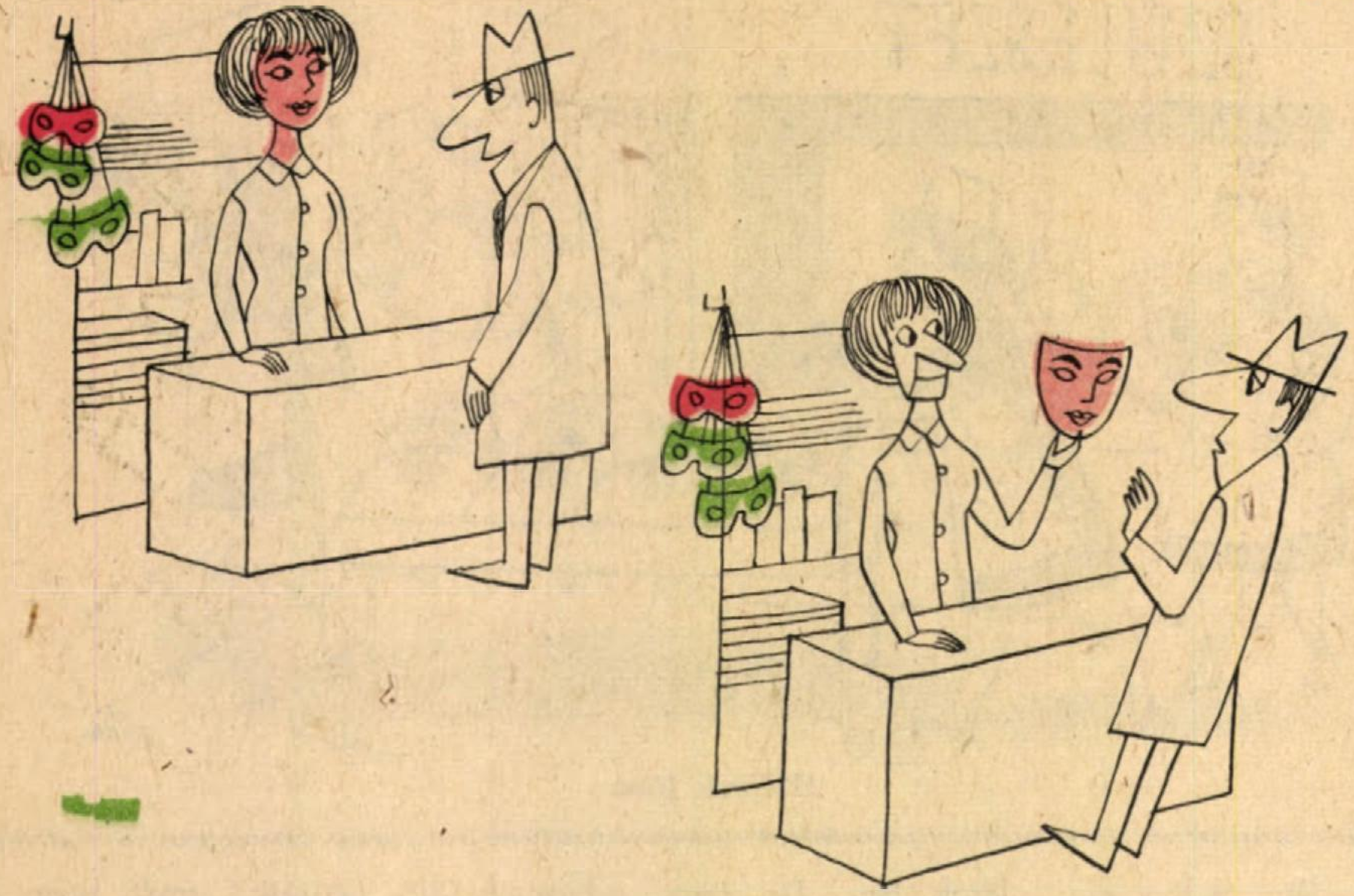
Perspektíva

– És mondja, maga szerint hasznos lenne az újítása?
– Számomra feltétlenül!

Gyors kiszolgálás

Kaján Tibor rajza

– Kaphatnék farsangi álarcot? Tessék.

Pokoli

Várnai György rajza

– Ahá, ezért jó ma a fűtés!

Művészi becsvágy

Toncz Tibor rajza

– Miért? A sixtusi kápolnába jó volt, maguknak nem jó?

filmsztori

A FILMGYÁRI dramaturgián serény munka folyik. Nyugodtan elmondhatjuk, hogy magyar filmszakemberek ennyi szenvedéllyel, ilyen harcos lendülettel még sohasem dolgoztak. A készülő mű a legmaibb problémát boncolja kíméletlen alapossággal; minden sorában ott lobog az őszinte átélés indulata, s a valóság-produkálta konfliktus sűrű atmoszféráját át- meg átforrósítja az alkotói hév gáttalan sodrása.

A film új korszakának hajnalát jelző, merész hangvételű mű van itt születőben, melyből nem fog hiányozni sem a gyilkos gúny leleplező ereje, sem a mindnyájunkat érintő aktuális drámai funkciója. Bízvást elmondhatjuk, hogy ez a vállakozás alkalmasint elmozdítja a magyar film ügyét a holtpontról.

— Mi készül hát a filmgyárban? — merül föl a kérdés, immár egyre türelmetlenebbül az olvasóban.

Eláruljuk.

Egyik dramaturg vitacikket ír az Élet és Irodalomba, hogy nyilvánosan cáfolja meg — a másik dramaturg állításait...

(k—y)

E heti hirdetésünk

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Ezt olvastuk

Aki nem tud arabusul

Érdekes filmkockákat mutatott be a Televízió világhíradója a japán vadászok — a bemondó szerint — *sot-gun* ünnepségéről. Csak nem úgy született a tősgyökeresen japánul hangzó szó, hogy a film angolnyelvű kísérő szövegében a sörétes puskát jelentő tősgyökeres angol shotgunnak írt, de egyáltalában nem sotgunnak ejtett szót tősgyökeres markotabödögei kiejtéssel tősgyökeresítette japánnak a műsorszerkesztőség?

Új mértékegység

Az Esti Hírlap szerint a májgyulladás 12—18 milliomod nagyságú kórokozóját sikerült Detroitban lefényképezni. Ha ez az új mértékegység a második kozmikus sebességnek a milliomodja, úgy a kórokozó nagy, ha azonban csak egy mai tormásvirslinek a milliomod része: kicsiny.

Találó hasonlat

A Magyar Nemzet az egyik neves külföldi művész zongorázását méltatva megállapította, hogy: „. . . színkultúrája valóban impresszionista festők *palettakezelésére* emlékeztetett." Csak nem arra a naturalistán csikorgó hangra gondolt a kritikus, mely a palettára odaszáradt festéknek spachtlival végzett firnájszos levakargatásakor keletkezik? Ha persze nem paletta, hanem ecsetkezelésről beszélt volna az itész, a hasonlat már érthető lett volna.

Ez aztán a telitalálat

Szenzációs ejtőernyős világcsúcsról számolt be a Magyar Nemzet. A nevezetes ugrás 1000 méter magasságból történt, az ugró a kijelölt kör középpontjától 0,23 cm-re ért földet. Ez a 0,23 centiméter alig valamicskével több, mint egy serdülő böjtibolha hossza, az új világcsúcs megjavítása így nagyon nehéz feladat elé állítja az ejtőernyősöket.

Technikai érdekesség

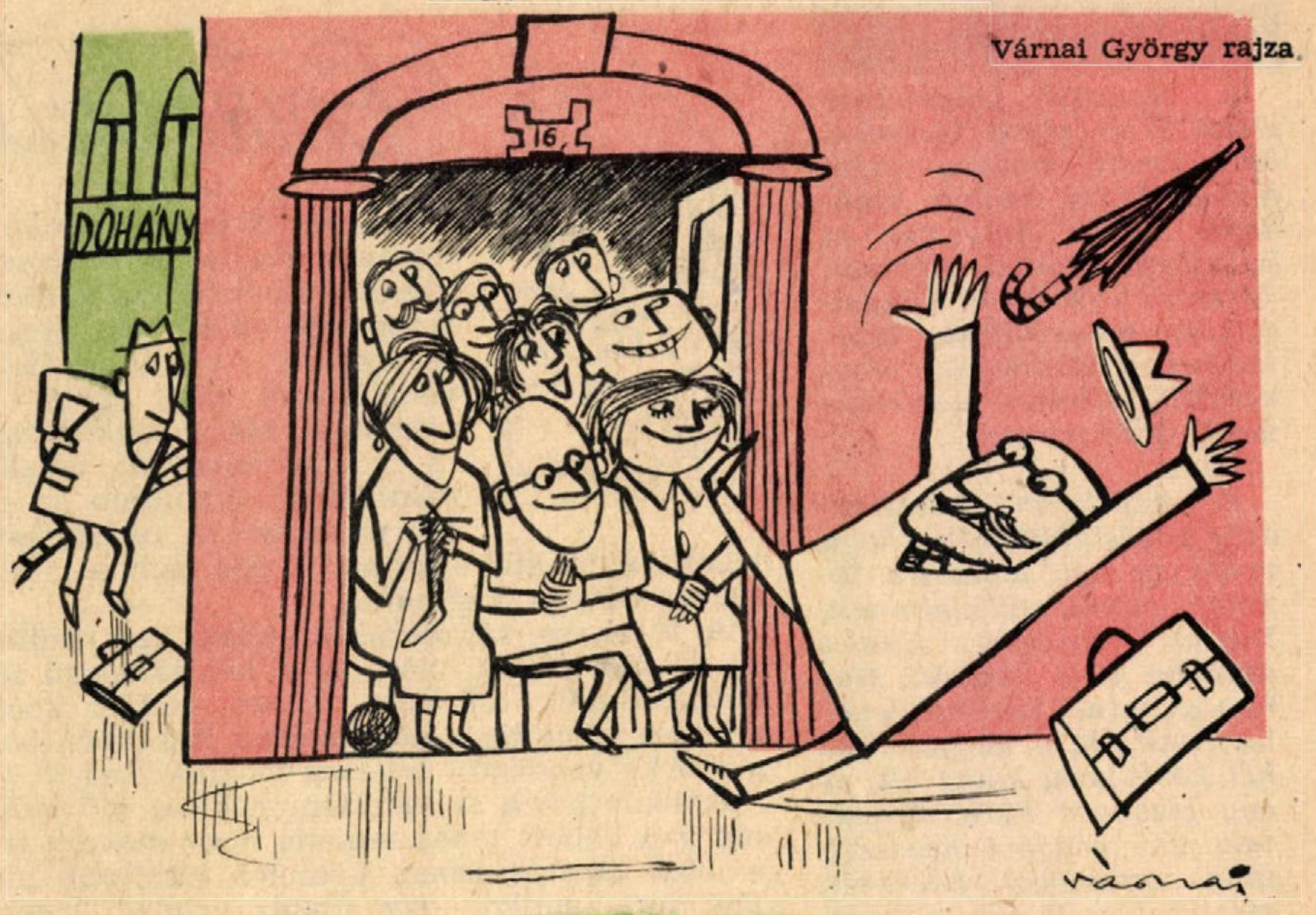
Az Ország-Világ a pápai Elekthermax gyár életéről közölt riportjából értesülünk arról, hogy az egyik műhelyben fénylő, torpedóformájú vasalókba *építik be az elektromosságot.* Felhívjuk a gyár dolgozóinak figyelmét arra, hogy a beépítést gondosan végezzék, nehogy vasalás közben kiessék az elektromosság a vasalókból.

Dr. Árgus

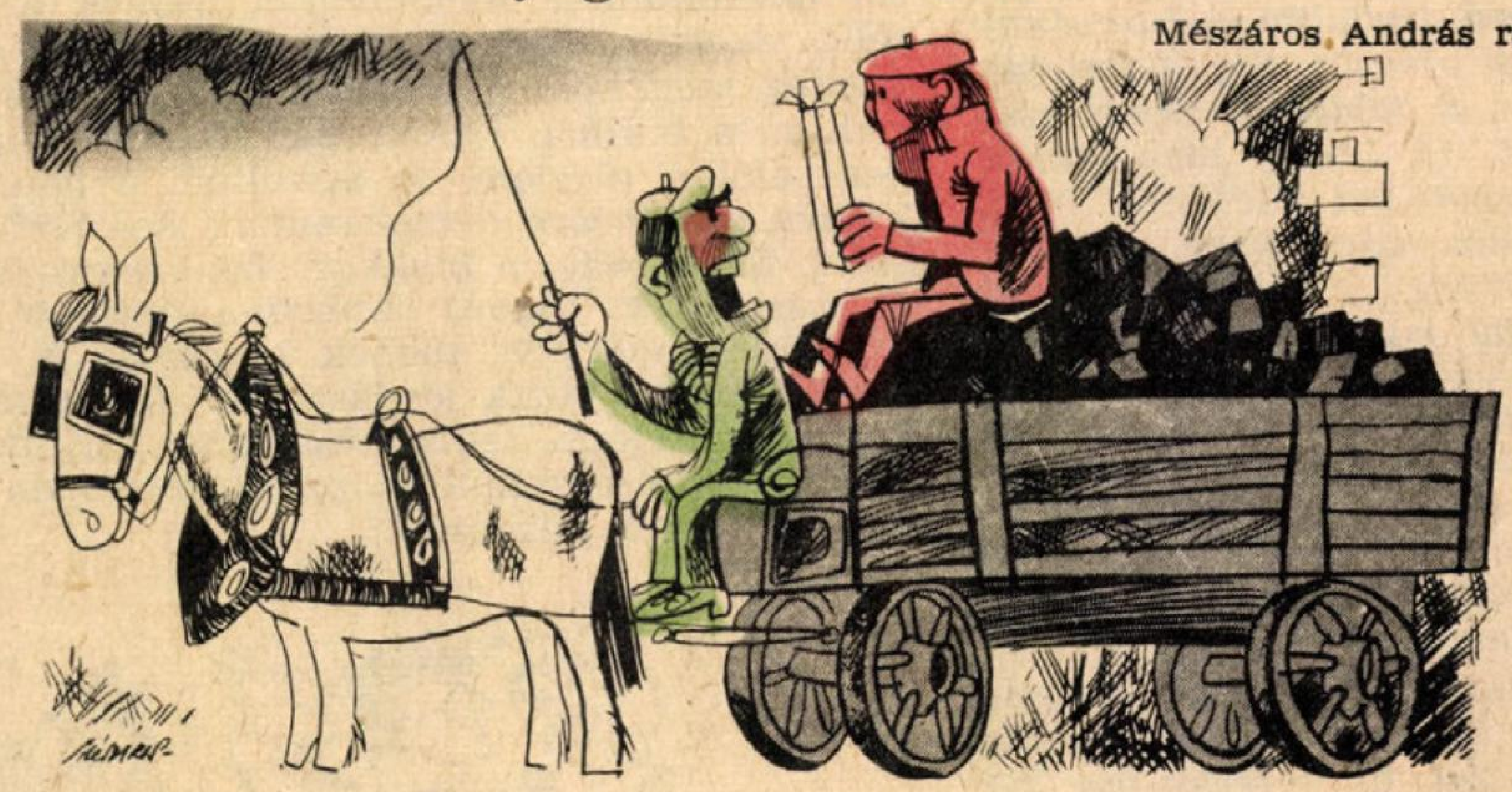
Ingyen szórakozás

Várnai György rajza

Nyugtatószer a divat

Mészáros András rajza

– Valamit akarok mondani a lónak, de előbb adj nekem egy Andaxint.

Készülődés az álarcosbálra

– Jenő, nincs mit felvennem!
– Öltözz Évának, ott a filodendron! . . .

Tupírozás

– Nincs magasabb létrájuk, Jenőkém?

Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bür
Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával
ráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bür

Posta vagy klubhelyiség?

A Nyugati pályaudvar előtti 62-es posta kitűnően berendezett, modern intézmény. A fal mellett jónéhány asztalt helyeztek el külön világítással, tintával, korszerű székekkel. Kényelmesen megírhatjuk leveleinket, kitölthetjük csekkeinket. Illetve megírhatnánk, kitölthetnénk.

De...

A napokban betértem ebbe a postahivatalba, hogy megírjak egy légiposta levelet, távoli rokonaimnak, Buenos Airesbe. Helyet azonban nem kaptam. Három asztalnál valóban levelet írtak, de a negyediknél két középkorú hölgy ült, és egy bizonyos Ferit szapultak, aki négyévi házasság után otthagyta feleségét, mert beleesett egy szakácsnőbe.

Az ötödik asztalnál népszerű irodalmi folyóiratunkat olvasta egy fiatalember. S találtam olyan asztalt is, ahol zseb-sakkot játszott két jólöltözött férfi. Midőn udvariasan megkérdeztem, megengednék-e, hogy levelet írjak az asztalkán, az egyik dühösen rámmordult: minek molesztálom őt épp most, amikor az ellenfelének gyalog előnye van. Ezek után nem tehettem mást: lemondtam a levélírásról.

Javasolom, hogy vezessék be hűsítő-italok felszolgálását. És jó lenne egy kis zene is! Felvidítaná a helyiségben üldögélő, unatkozó polgárokat. A postát pedig helyezzék át az utca túlsó oldalán levő „Tavasz" bárba.

g. sz.

Emke buli

Február 9-én úgy huszonkét óra tájt egy hosszú lére eresztett értekezlet után betértem az Emke-presszóba egy rövid lére eresztett agyserkentőre. Az ajtó mellett székelő pénztárostól négy forint ellenében pillanatok alatt megkaptam az „extra mokka" blokkját, amellyel haladéktalanul elindultam az extra géphez mokkázni. A pénztárostól kapott jogosítványt átnyújtottam a gép csinos pilótanőjének, aztán: vártam a soromra.

A türelmes várakozás azonban nem szülhette meg az én mokkámat. mert az a két jóvágású ifjú, aki a kávéfőző-pult csücskén hosszú itallal koccintgatott, annyira lekötötte a gépkezelőnő figyelmét, hogy rólam, a szürke vendégről teljesen megfeledkezett.

Amikor pedig szóvátettem neki az idő múlását, szomorúan kellett tapasztalnom, hogy szavam is elveszett a jóízű kacarászásban. Végtelen türelmem már a vége felé járt, amikor egy újabb vendég érkezett extra mokka blokkal a kezében. Na, mondom magamnak csak úgy biztatásként: most már ketten vagyunk, talán sikerül bevennünk a mokkavárat. Sajnos, a bevétel csak félig sikerült. Történt ugyanis, hogy az utánam jövő vendég megkapta a mokkáját, de én ezúttal is kimaradtam a buliból. Ekkor már teljesen kicsúszott a lábam alól a türelem, és átszóltam a palánkon: Mikor kapom meg végre a mokkámat? A kávéfőzőnő visszaszólt: Kinek adta a blokkot? Én visszaszóltam: Önnek. Ő visszaszólt: Iiigen? Ebben a nyújtott igenben sok minden benne volt, többek között az is, hogy hiszi a piszi. Mivel a blokk leadása után semmiféle bizonyítékot nem tudtam felmutatni, négy forinttal megkönnyebbülve, szégyenpírral az arcomon, de emelt fővel hagytam el a küzdőteret.

Amikor kiértem az utcára, a friss levegő meggyorsította az agyműködésemet, és rádöbbentem a szomorú igazságra. Ahhoz, hogy egyes temperamentumos kiszolgálónők észrevegyék az embert, nem elég a blokk, a türelem, fiatalnak is kell lenni!

Bernáth Ede

MEGBÉLYEGEZETTEK

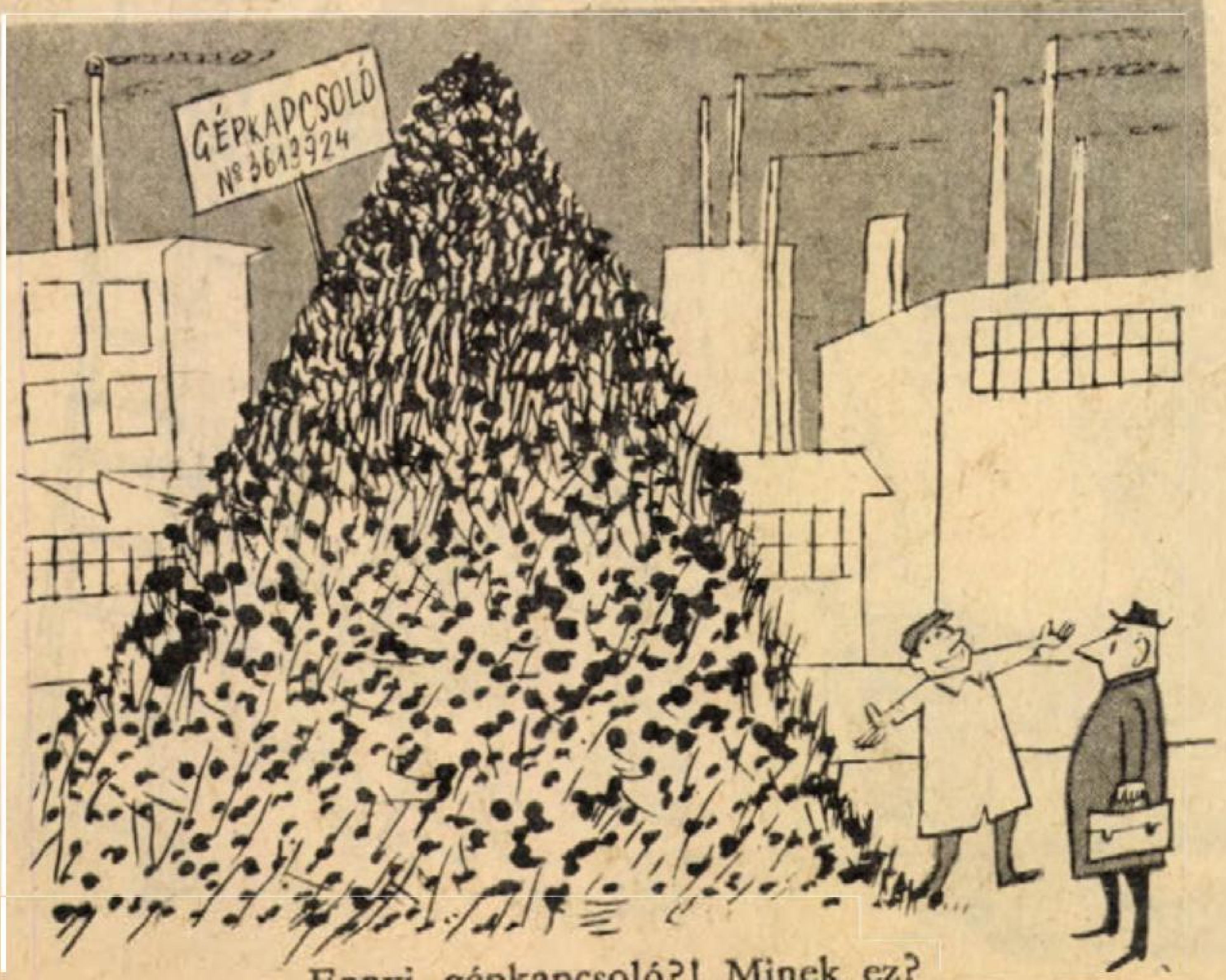
A tudomány által még teljesen meg nem oldott probléma a feleslegessé vált okmánybélyegek felhasználása. Igaz, hogy a Pénzügyminisztérium nemrég egy lépéssel közelebb került a legjobb illetékkiszabászokat évtizedek óta foglalkoztató kérdés rendezéséhez, amikor egy korszakalkotó rendelettel lehetővé tette, hogy a fel nem használt bélyegeket visszaváltsák, a végrehajtás azonban kissé körülményes.

Budapesten a Fővárosi Tanács VB Pénzügyi Osztályának Illetékkiszabási Hivatala segít azokon, akik megtakarított pénzecskéjüket meggondolatlanul okmánybélyegekbe fektették. Az eljárás egyszerű, mint maga a bürokrácia. A fél rövid írásbeli folyamodványt szerkeszt, melyben előadja, hogy élete egyetlen célja pénzzé tenni azokat a bélyegeket, melyeket ifjú fővel előző nap bohó módon megvásárolt. A folyamodványt a bélyegekkel együtt kell beadni az ILLKISZHIV-hez. Érett megfontolás, a körülmények alapos mérlegelése után a hivatal postán megküldi a bélyegek ellenértékét a félnek, 1,— (egy) Ft levonása mellett. Ha a pénzespostás a felet nem találja lakásán, az pech. Akkor a pénzért el kell menni egy majdnem mindig távoli postahivatalba. A cél az, hogy minél több időt töltsünk szabad levegőn.

Mindezek alapján javasolom azt az egyszerűsítést, hogy a hó minden első péntekjén reggel 6—7 és este 10—11 között a felesleges okmánybélyegeket cseréljék be a jánoshegyi kilátón üres befőttesüvegekre, melyekért a budafoki 19.324 KÖZÉRT készpénzt ad.

P. E.

Tervteljesítés

– Ennyi gépkapcsoló?! Minek ez?
– Ötven év alatt csak elfogy!

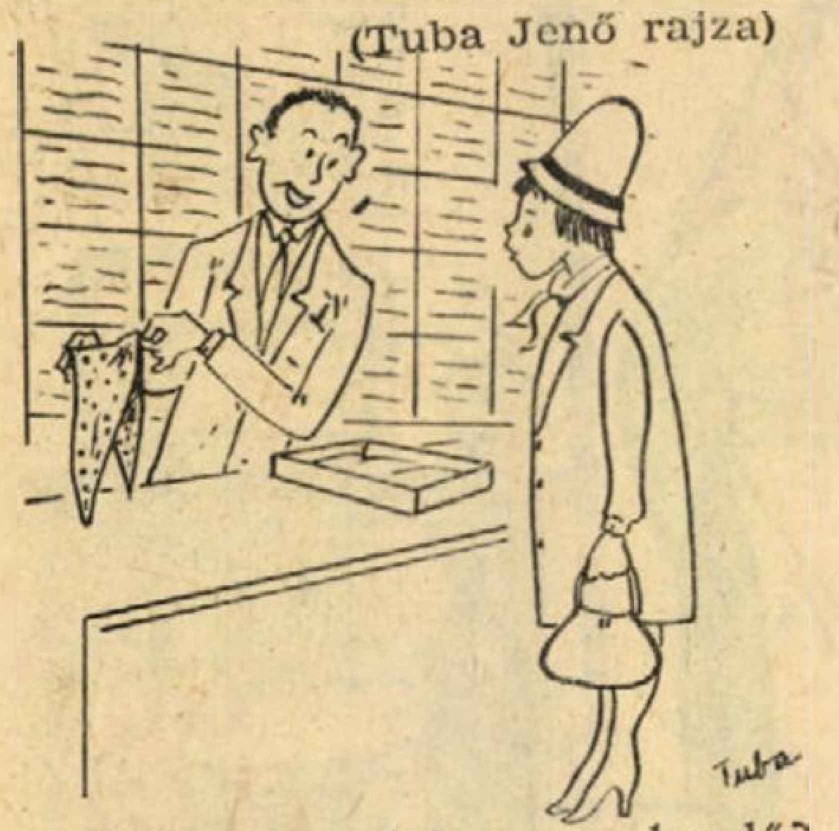

– Megígértem a feleségemnek, hogy viszek neki Afrikából egy magyar ébresztő-órát...

Beküldött RAJZOK

Áruházban

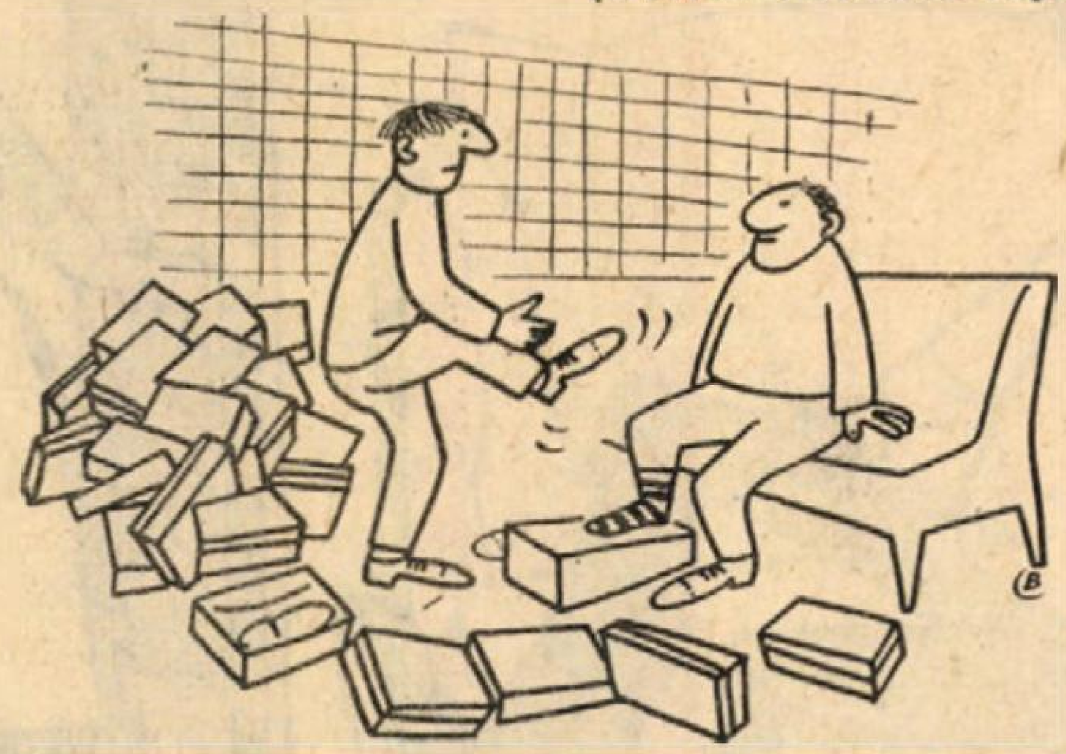
(Tuba Jenő rajza)

– Miért ilyen drága ez a kendő?
– Mert babos! . . .

Válogatós vevő

(Baticz Levente rajza)

– Már csak ezt mutathatom meg önnek! . . .

Külső munkatársak

(Tóth József rajza)

Előregyártott zseb

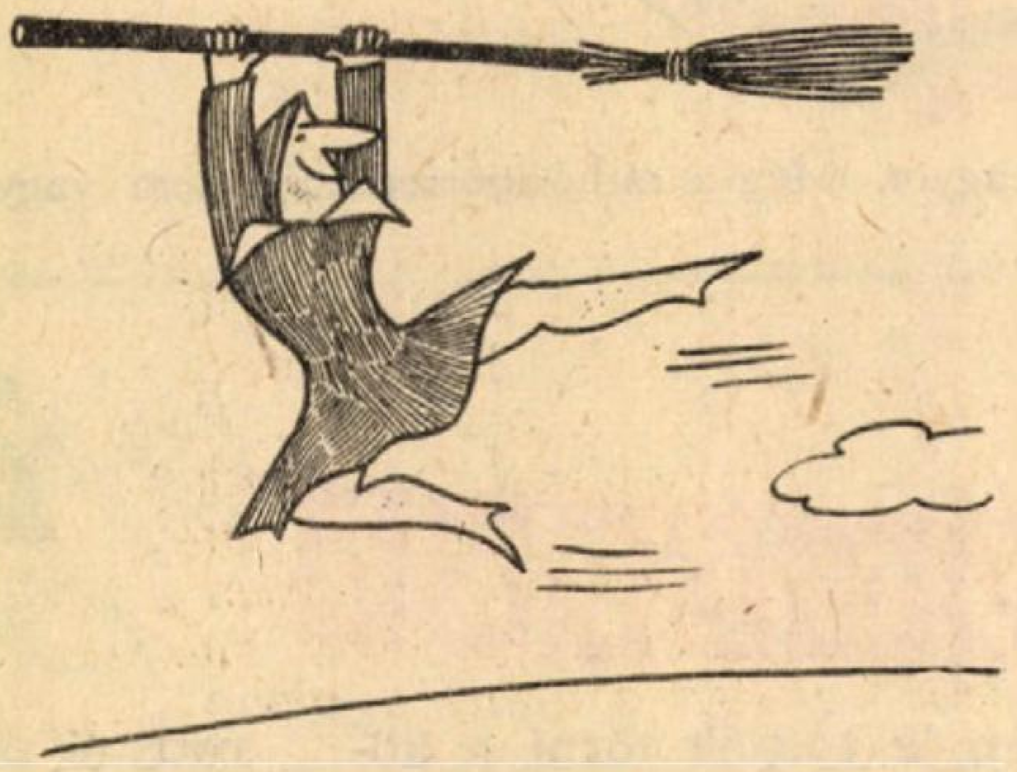
(Longauer Imre rajza)

Zsebpénz céljára . . .

Hódít a művészi torna

(Baticz Levente rajza)

Fél-automata

(Papp Károly rajza)

Figyelmesség

(Szabó Mihály rajza)

Kényelmetlen találkozás

Már nem térhetett ki előle, nem mehetett át a másik oldalra, még csak azt sem tehette meg, hogy futólagosan üdvözölje és tovasiessen.

Csempei, volt igazgatója ugyanis a kezét nyújtotta feléje, azt a kezet, amely elbocsátó levelét aláírta. Csempei most is mosolygott. De most nem gúnyos volt ez a mosoly, mint régen, és hangja sem volt bántó, amikor megszólalt:

— Hogy van, hogy van, kedves Monostori?

Mit feleljen erre? Mondja azt, hogy mit törődik vele? Elkeserítette az életét, igazságtalanul kínozta fegyelmikkel, és most évek múlva úgy érdeklődik, mintha szívén viselné sorsát. Legjobb lenne azt válaszolni neki, hogy „köszönöm, én jól vagyok, maga pedig pukkadjon meg.” De nem akarta bántani Csempeit, mert nemrég véletlenül hallotta, hogy őt is menesztették, és azóta állítólag nem tud elhelyezkedni. Ő viszont sokkal jobb állásban van, mint amilyet akkoriban töltött be Csempeinél. Monostori jó ember volt, nem vitte rá a szíve, hogy most kárörvendően megkérdezze, mi újság a Papírcsiszolónál, és ezzel zavarba hozza ezt a ronda Csempeit. És gyáva is volt . . . Mindig gyáva volt. Ezért így válaszolt:

— Köszönöm, jól.

Kínos szünet következett: Csempei biztosan szeretné megtudni, hogy én tudom-e? — villant át Monostori agyán a gondolat. Azután eldöntötte: úgy tesz, mintha nem tudná.

A volt igazgató megkérdezte:

— Találkozott a régiekkel?

Most meg kellene mondani. „Igen, hallottam, hogy kirúgták!” De mivel jó és gyáva ember volt, azt hazudta, hogy nem találkozott senkivel.

Csempei tovább érdeklődött:

— Most hol dolgozik?

— Az Egyenesítőnél — válaszolta Monostori.

— Igen? Milyen hely az Egyenesítő? — kérdezte érdeklődéssel Csempei.

— Kitűnő! Remekül érzem ott magam. Nagyon szeretnek. Most is kéthetes jutalom-üdülést kaptam. Holnap jár le a szabadságom.

— Nem csodálom, olyan kitűnő munkaerő, mint maga . . . Helyes is, hogy nagyon megbecsülik. Meg is érdemli.

Monostori arca kivörösödött a felháborodástól. Csempei még gúnyolódik vele? Vele, aki kíméletből nem használja ki a lehetőséget, és nem vágja a szemébe: „örülök, hogy kipenderítették!”

Csempei olajat öntött a tűzre:

— Én magát, kedves barátom, mindig nagyrabecsültem. De tudja, a körülmények . . .

— Hát tudja, fúrták magát.

Most már hős volt. Ráordított Csempeire:

— Talán nem beszélne többesszámban! Engem maga fúrt! Magánál undokabb igazgatót még nem hordott hátán a föld!

— De, kedves kartársam, én . . .

Monostori bátran félbeszakította:

— Nem vagyunk kartársak! Én most főelőadó vagyok, maga pedig tudt mmal pillanatnyilag munka nélkül van! Jónapot!

Csempei a fejét csóválta:

— Igazán nagyon sajnálom, hogy ilyen felhevült állapotban van. Na, viszontlátásra holnapután.

Monostori rosszat sejtett:

Monostori elképedt ennyi cinizmus hallatára. Ez már sok volt. Gyávasága úgy eltűnt, mintha szél fújta volna el. Élesen kérdezte:

— Micsoda körülmények, ha szabad kérdeznem.

— Holnapután?

— Igen . . . Szerdán délelőtt tíz órakor, iktatnak be az Egyesítőnél az igazgatói tisztségbe.

És elment.

Palásti László

Ahol jó volt a zárszámadás

Gerő Sándor rajza

Elnök: No, anyjuk, most alszom egy nagyot. Még a rádióriportereknek sem vagyok itthon.

— És képzeld, a Sinya, az a gazember, összerugdosott egy autót — mérgelődött fennhangon egy fiatalember hölgyének a presszóban.

A dolog kezdett érdekelni. Ám, mint megtudtam, a kocsinak mégsem lett semmi baja. A Sinya ugyanis futballista, a vajszínű Skodát magának rugdosta össze — focival. A fiatalember pedig azért nevezte gazembernek, mert ő csak egy vacak Jávát tudott összerugdosni.

Nagy feltűnést keltett az elmúlt napokban az a nagy képernyős Orion televíziókészülék, mely a Lottó Áruház kirakatában nézett farkasszemet a bámulók hatalmas seregével. A készülék mellett, mint favicc végén a rossz csattanó, egy táblácska is díszelgett, hogy: „Lottó nyeremény”... Hát kérem... Hogy nem lehet kapni nagyképernyős készüléket, azt még kibírom, el van intézve, majd lesz. De hogy még ugrassanak is, azt kikérem magamnak!

A banán, mint közismert, fürtökben terem. Azért terem fürtökben, hogy ne lehessen turkálni benne, hanem szépen le tudják törni a következőt, a vásárló szerencséjére bízva, hogy melyik kerül sorra.

Éppen eltettem a két szép éretlen banánom, mikor észreveszem, hogy egy jóságos arcú hölgy figyeli a mérést. Gondoltam, biztosan valamiféle társadalmi ellenőr. Ám, alighogy elléptem a mérlegtől, a hölgy odaugrott, és öt darab banánt kért. Az én korcs banánjaim után ugyanis gyönyörű sárga gyümölcsök következtek a fürtön.

Lám, csak egy kis türelem, és a siker, mint érett banán, hullik a szatyrunkba.

Nyugdíjban

Hiteles baleset-történet: Egy járókelő tiltott helyen ment át, és elütötte az autó.

— Ha már rossz helyen ment át, legalább miért nem figyelte a járműveket? — csóválta a fejét a mentőorvos.

— Arra, sajnos, nem volt időm — rebegte a sebesült —, ugyanis a rendőrt figyeltem.

Önműködőn záruló ajtó a földalattin. Szellemes szerkezet, mely mindenben tökéletesen pótolja a kalauzt; egyet kivéve: nem vigyorog rám gúnyosan, amikor összecsapódik az orrom előtt.

(f—p)

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.0690 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.